

Zdravko Vučinić

**EVANGELIUM
PRO
KŘEŠŤANY**

Název:
Evangelium pro KŘEŠŤANY

Autor:
Zdravko Vučinić
(www.hriscanskamreza.net)

Překlad:
Andrea Todorovič

Obalový design:
Džordže Stanišić

Obsah

1. část

Hřích a důsledky hříchu v osobním životě člověka

1. Každý člověk se narodí hříšný a smrtelný	7
2. Manifestace hříchu v osobním životě	13
3. Důsledky hříchu v osobním životě	17
4. Tajemství hříchu	21

2. část

Boží plán spasení člověka skrze Ježíše Krista

5. Bůh člověku zajistil Spasitele - Syna Božího, Ježíše Krista	28
6. Spasení člověka je ve znovuzrození - v přijetí Kristova života	34
7. Nový život, který se přijímá od Krista musí zvítězit nad starým, hříšným a smrtelným životem	37
8. Kristus skrze zkušenost zdokonalil nový spásonosný lidský život, který dá člověku	39
8.1. Kristovo vtělení	39
8.2. Kristův život	40
8.3. Kristova smrt	42
8.4. Kristovo vzkříšení	45

9. Co obsahuje Kristův život, který bude dán člověku, aby byl spasen? (shrnutí)..... 48
10. Bůh uschoпил Krista, aby mohl dát svůj život člověku 50

3. část

Spasení člověka od hříchu a důsledků hříchu v realné zkušenosti

11. Čemu je potřeba věřit ze srdce, abychom se znovuzrodili - přijali Kristův život?..... 60
12. Zkušenost znovuzrození - přijímání Kristova života..... 73
13. Život po znovuzrození - jakým způsobem se žije přijatým Kristovým životem?..... 79
- 13.1. Co když učiníme hřích i poté, co jsme znovuzrození?.... 90
- 13.2. Naplnění Zákona skrze Krista 91
- 13.3. Je potřeba, abychom byli v nějakém společenství?..... 94
14. Pravá křesťanská zkušenost 97
15. Moje osobní svědectví 101

Evangelium znamená radostné poselství. Radostné poselství je, že Bůh skrze Svého Syna Ježíše Krista zajistil člověku spasení od hříchu a důsledků hříchu, a to spasení se stává osobní zkušeností, pokud mu porozumíme a přijmeme jej celým srdcem. Tato kniha, o níž jsem přesvědčen, že obsahuje správné pochopení základů evangelia, je určena především křesťanům, pro které je Bible, jako Boží Slovo, největší autoritou. Jsem přesvědčen, že evangelium je tím, co křesťané v dnešní době nejvíce potřebují.

Autor

1. část
Hřích a důsledky hříchu
v osobním životě člověka

1. Každý člověk se narodí hříšný a smrtelný

Bible říká, že je každý člověk hříšník, a že konečným důsledkem hříchu je - smrt.

„Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy...“ (Římanům 3:23).¹

„Mzdou hříchu je smrt...“ (Římanům 6:23).

První člověk Adam si vědomě vybral hřích - neposlušnost Bohu, svému Otci a Stvořiteli, a to vyvolalo odloučení člověka od Boha.

Odloučení od Boha je stav, kdy Boží Duch nepřebývá v duchu člověka a tento stav u člověka vyvolává nejenom smrtelnost, nýbrž také hříšnost lidské přirozenosti, která se nazývá tělesnost neboli otroctví hříchu.

„...Tělesní lidé bez Ducha“ (List Judův 1:19 - B21).

„Víme, že Zákon je duchovní, ale já jsem tělesný, zaprodaný hříchu“ (Římanům 7:14 - B21).

Hříšnost lidské přirozenosti, tělesnost neboli otroctví hříchu znamená stav odloučení od Boha (bez Božího Ducha v sobě). To je stav, ve kterém je člověk otrokem hříchu neboli otrokem, který klade svoji vůli před Boží vůli neboli proti Boží vůli („JÁ - EGO“ člověka je bohem), protože není podřízen vedení skrze jednotu s Bohem, který je jediným zdrojem života a dobroty.

¹ Biblické verše jsou převzaty z Bible překlad 21. století, pokud není uvedeno jinak.

U hříšného, neboli tělesného člověka, dominují tělesné touhy, a proto je mysl člověka tělesná, protože se přirozeně podřizuje tělesným touhám.

„Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť není a ani nemůže být poddáno Božímu zákonu“ (Římanům 8:7).

„Ti, kdo žijí v těle, se tedy Bohu líbit nemohou. Přebývají však ve vás Boží Duch, pak nežijete v těle, ale v Duchu. Kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho.“ (Římanům 8:8-9).

„Neduchovní člověk ovšem nepřijímá věci Božího Ducha, neboť jsou pro něj bláznovstvím, a nemůže je pochopit, neboť se jim dá rozumět jen duchovně.“ (1. Korintským 2:14).

Otroctví hříchu, a to znamená, že je člověk otrokem v dávání přednosti své vůli před Boží vůlí, je příčinou hříšných skutků.

„Amen, amen, říkám vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu (Jan 8:34).

„Hřích použil tohoto přikázání jako příležitosti, aby ve mně probudil všechnu žádostivost...“ (Římanům 7:8 -CEP).

„Projevy tělesnosti jsou zřejmé. Patří sem smilstvo, nečistota, nestydatost, modlářství, čarování, nepřátelství, svárlivost, nevraživost, zloba, soupeřivost, roztržky, sekty, závidění, opilství, obžerství a další podobné věci“ (Galatským 5:19-21).

Každý člověk, který se narodí na tomto světě je Adamovým potomkem.

„Z jednoho člověka učinil (Bůh) celé lidstvo, aby žilo na celém zemském povrchu ...“ (Skutky apoštolů 17:26).

Kvůli Adamovu hříchu se každý člověk narodí oddělený od Boha neboli bez Božího Ducha v sobě, a to je hřích světa, do kterého je zahrnut každý člověk .

„Hle Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ (Jan 1:29).

Kvůli Adamovu odloučení od Boha, všichni jeho potomci, a to jsou všichni lidé, se narodí nejenom smrtelní, nýbrž i tělesní, otroci hříchu - v přirozenosti jsou hříšní.

„My všichni jsme jako ovce zabloudili, každý se na svou cestu obrátil...“ (Izajáš 53:6).

„Všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva...“ (Římanům 3:23).

„Právě jsme přece usvědčili Židy i Řeky, že jsou všichni poddaní hříchu. Jak je psáno: Nikdo není spravedlivý, není ani jediný, nikdo nechce porozumět, Bůh nikomu nechybí. Všichni zbloudili z cesty, dočista se zkazili, není, kdo by konal dobro, není vůbec žádný“ (Římanům 3:9-12).

„My všichni jsme kdysi spolu s nimi podléhali tělesným žádostem. Plnili jsme přání těla a myslí, a tak jsme svou přirozeností byli odsouzeni k Božímu hněvu stejně jako ostatní“ (Efezským 2:3).

„Hřích přišel na svět skrze jediného člověka a s hříchem přišla smrt. Smrt se pak rozšířila na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili “ (Římanům 5:12).

„Jediné provinění vedlo k soudu a odsouzení... Kvůli provinění jediného člověka vládla skrze toho jednoho smrt... Ano, skrze jediné provinění přišlo na všechny lidi odsouzení... Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými... (Římanům 5:16-19).

„Co se narodilo z těla, je tělo...“ (Jan 3:6).

„Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka“ (Žalm 51:5 - CEP).

„Písmo ale zahrnulo všechny lidi pod hřích...“ (Galatským 3:22).

V člověku se přirozeně a instinktivně nachází síla hříchu, které člověk sám nedokáže odporovat. To je zákon hříchu, který člověka zotročuje, a to je tělesnost, a proto je člověk hříšný a podléhá smrti.

„Sám nerozumím tomu, co dělám, vždyť nedělám to, co chci, ale to, co nenávidím. Jelikož dělám to, co nechci, souhlasím s tím, že Zákon je dobrý. Nedělám to tedy už já, ale spíše hřích, který je ve mně. Víím totiž, že ve mně (to jest v mé tělesnosti) není nic dobrého. Chtít dobro, to umím, ale konat je už ne. Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci. Jelikož tedy dělám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který je ve mně“ (Římanům 7:15-20).

„...Ale ve svých údech vidím jiný zákon, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, který je v mých údech. Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla?“ (Římanům 7:23-24).

Tělesná mysl, oddělená od Boha, přirozeně a instinktivně touží po tom, aby ochránila sebe, a proto sama o sobě nemůže být v souladu s Boží vůlí. Tělo, pokud není pod vedením mysli, která je spojená s Božím Duchem, funguje po principu samospokojování a sebezáchovy. V tom smyslu, tělo - naše smysly i tělesné funkce, včetně mysli, jsou přirozeně a instinktivně nakloněny pudu sebezáchovy a sebeuspokojování, které je v rozporu s Boží vůlí.

V Bibli se používá také termín lidské srdce, kterým se popisuje hříšná přirozenost člověka, z níž pocházejí hříšné skutky.

„Lidské srdce je ze všeho nejzrádnější, je nenapravitelné - kdo mu rozumí? “ (Jeremjáš 17:9).

„Z nitra lidského srdce vycházejí zlé myšlenky, smilnění, krádeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, ničemnost, lstivost, nestydatost, závist, urážky, pýcha, potrhlost“ (Marek 7:21-22).

„Ze srdce totiž vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilnění, krádeže, křivá svědectví, urážky“ (Matouš 15:19).

„Čím srdce přetéká, to ústa mluví. Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé“ (Matouš 12:34-35 - CEP).

„Hlava je celá chorá a srdce celé zemdlené. Od hlavy až k patě nic zdravého není“ (Izajáš 1:5-6 - CEP).

„Hospodin viděl, jak se na zemi množí lidské zlo, a že všechny myšlenky, jež spřádají v srdcích, jsou den co den jen zlé“ (1. Mojžíšova 6:5).

„Hospodin si řekl v srdci: „Už nikdy kvůli člověku neprokleji zem, i když jsou myšlenky lidského srdce už od mládí zlé“ (1. Mojžíšova 8:21).

Hlavní problém se nachází v lidské přirozenosti a ne ve vnějším chování, které je pouhým projevem.

„Sklízejí se snad hrozny z trní a fíky z bodláci? Tak tedy každý dobrý strom nese dobré ovoce a špatný strom nese zlé ovoce“ (Matouš 7:16-17).

„Strom, který nese špatné ovoce, není dobrý a strom, který nese dobré ovoce, není špatný. Každý strom se přece pozná po vlastním ovoci: z trní se nesbírají fíky a z bodláci se nesklízejí hrozny. Dobrý člověk vynáší z dobrého pokladu svého srdce to dobré, zlý pak vynáší ze zlého pokladu to zlé. Co má na srdci, to na jazkyku“ (Lukáš 6:43-45).

Tedy hřích je přirozený stav, ve kterém se člověk nachází od narození. Hřích je stav lidské přirozenosti odloučené od Boha, která přirozeně a spontánně manifestuje hříšné skutky tím, že klade svoji vůli před neboli proti Boží vůli.

Zásadním problémem člověka není hříšné chování, nýbrž jeho hříšná lidská přirozenost, která je tělesná a otrokem hříchu, což je důsledek odloučení od Boha.

Člověk se nemůže sám spasit od hříchu a smrti, a proto se nachází ve ztraceném stavu.

2. Manifestace hříchu v osobním životě

Přestože všichni lidé mají stejné dědictví - tělesnou, hříšnou přirozenost, oni se víceméně liší ve způsobu projevení hříchu, ve svých osobních hříších a také ve zdůrazňování nějakého hříchu.

Sklony k určitým jednotlivým hříchům se mohou lišit od člověka k člověku. Záleží na genetickém dědictví, na životních okolnostech, prostředí, výchově, na sklonech ke hříchu získaných během života... Hřích je jako řetězová reakce, neboť vyvolává nové hříchy a sklony k hříchu. Pěstování určitého hříchu vede k jiným hříchům.

Které jsou osobní hříchy, skrze než se projevuje hříšná přirozenost člověka?

Níže uvedené osobní hříchy jsou vybrány podle nejvyšších biblických kritérií. Je to seznam všech věcí, které nejsou Boží vůlí pro člověka:

- život podle své vůle neboli nezávislost na Bohu (nezávislé rozhodování a jednání bez Boha v každodenním životě)
- nevěra (nedůvěra k Bohu)
- sobectví, egocentrismus, lakomství
- povýšenost, pýcha, domýšlivost, arogance
- samospravedlnost, chlouba, sebevyvyšování
- pokrytectví
- závist, žárlivost
- nenávisť, zloba
- pomstychtivost, hádavost

- hněv, zlost, hořkost, agresivita
- pomlouvání, klepy, kritizování, urážení, ponižování a vysmívání se ostatním, poškozování pověsti jiných
- smilnění, blud, chtíč všech druhů (sebeuspokojování, sexuální zvrácenosti, pornografie, žádostivé myšlenky, jakýkoliv druh blízkosti neboli intimity mezi osobami opačného pohlaví, které nejsou v manželství)
- materialismus, chamtivost, materialistické ambice, plýtvání
- odsuzování, vnucování pocitu viny ostatním, vyhledávání chyb a vypočítávání chyb u ostatních, stále vyhledávání viníka
- neodpuštění, bezohlednost, nesmiřitelnost, necitlivost, drzost, ignorování ostatních
- vyhýbání se omluvě a neochota prosit o odpuštění ty, kterým jsme ublížili anebo způsobili škodu
- lhaní (i skrze žertování), manipulace, zkreslené a překroucené opakování slov jiných lidí nebo popisování událostí pomocí klamu, polopravdy a přehánění
- ošklivý slovník, bezuzdný jazyk, nedůvěryhodná konverzace, přehnané žertování, neslušné poznámky
- lstivost
- odmítání, odcizení anebo blízkost s lidmi ze sobeckých a materiálních zájmů
- podceňování lidí, nadhodnocování nebo oslavování lidí
- sebelítost, hraní na oběť
- urážlivost
- nevděčnost

- nelaskavost, falešná laskavost
- tvrdohlavost, neústupnost
- zneužívání a vykořisťování lidí (zaměstnavatelé, pracovníci, kolegové, rodina, bratři, přátelé)
- způsobování materiální a jiné škody druhým lidem (strojení úkladů, intriky, nástrahy)
- neúcta nebo týrání rodičů, manželů, dětí a jiných lidí
- zaujatost všeho druhu
- hrozby všeho druhu
- vstup do manželství bez Božího svolení (bez biblického základu, ze sobeckých, fyzických nebo materiálních důvodů)
- rozvod bez Božího svolení (bez biblického základu, ze sobeckých důvodů)
- škodlivé kompromisy všeho druhu
- nezodpovědnost v závazcích všeho druhu
- vyhýbání se vracení dluhů a nahrazení škody
- neslušnost jakéhokoliv druhu
- zrada, odhalování cizích tajemství, nedodržování daného slova a porušování slibů
- nestřídmost v jídle a pití (hedonismus)
- lenost, nečinnost
- zbabělost
- světskost (zábava, sport, hudba, film...)
- přehnané zdobení, neslušné a vyzývavé oblékání
- luxus
- zanedbávání Božího díla

- zanedbávání péče o chudé
- prosazování a vnucování své víry a učení ostatním lidem
- odmítání přehodnotit svá přesvědčení a učení pokud pro to existuje pádný důvod
- vraždy, znásilnění, různé zvrácenosti, bití, zneužívání, potraty, krádeže, podvody všeho druhu, úplatkářství, trestná činnost, okultismus, pohanské zvyky (různé slavnosti), užívání drog a jiných opiátů, hazardní hry... (toto jsou závažnější formy hříchu, které jsou méně zastoupené u křesťanů)

3. Důsledky hříchu v osobním životě

Hříchy člověka, které zahrnují hříšnou povahu člověka a projev hříšné přirozenosti prostřednictvím jednotlivých hříchů, které si člověk pěstuje anebo činí, ublížily a stále ubližují nám i ostatním kolem nás. Stejně tak hříchy jiných ubližují nám i ostatním kolem nás.

Hřích, s jeho ústředním principem, a to je odloučení od Boha a nezávislost na Bohu, zanechal na člověku závažné důsledky, psycho-fyzické. A navíc je člověk vystaven neustálému vlivu padlých andělů², kteří se snaží znepříjemňovat život.

Hlavní důsledky hříchu v osobním životě jsou:

- vnitřní neklid
- vnitřní nespokojenost
- nečisté svědomí
- pocit viny
- pocit odmítnutí
- pocit nižší hodnoty
- nenaplnění, marnost
- potřeba důkazu
- odcizení, osamělost, asociálnost, špatné mezilidské vztahy
- emocionální přecitlivělost, deprese
- sklíčenost, pocit beznaděje
- stres
- strach, obavy

²Pro více informací si přečtěte 4. kapitolu - Tajemství hříchu.

- nerozhodnost
- nezralost
- panika, agresivita
- pesimismus
- stud
- psycho-fyzické slabosti, nemoci a utrpení
- smrt (konečný důsledek hříchu)

Kladli jste si někdy otázku, proč jste nespokojení, proč cítíte neklid? Anebo proč jste jenom dočasně spokojení, na krátkou dobu díky pozitivním příležitostným životním okolnostem?

Proč jste nespokojení, i když vám jdou některé věci pěkně od ruky?

Cítíte se osaměle i přesto, že jste obklopeni lidmi, i když patříte do nějaké skupiny nebo společenství?

Ptáte se, jak je možné, že jsou druzí tak šťastní a veselí, zatímco jste vy uvnitř smutní?

Proč jsem já vždycky tou zamítnutou obětí? Anebo si možná i druzí o sobě myslí to stejné? Anebo jsme všichni jakousi obětí?

Máte někdy touhu, aby vás někdo pohladil po hlavě a po tváři, a abyste ucítili teplo lásky? Přejete si někdy, aby vás někdo upřímně obejmul a už vás nikdy nechtěl pustit? Je možné, že jsme v dětství něco takového zažívali jen velmi zřídka anebo možná vůbec, od těch, od kterých se to očekávalo? Je možné, že ani oni sami to možná nikdy nezažili a proto nám to ani nemohli dát?

Možná jste často zklamaní ve vztahu s Bohem. Možná ani nemáte osobní, blízký vztah s Bohem, nýbrž pouze jakousi "pravdu", které věříte. Anebo se vám zdá, že vás Bůh neslyší?

Možná si někdy myslíte, že On všem odpouští, ale právě vám je těžko, vy jste nejtěžší případ na světě. Proč se často zabýváte jinými lidmi, a obzvláště těmi, kterým “se vede lépe než vám”? Proč si někdy přejete, aby se těm lidem stalo něco špatného? Anebo když se jim něco stane, vy máte dočasný pocit uspokojení, ačkoli velmi brzy jste znovu nespokojení.

Je pravdou, že někdy pouze hledáte důvod a příležitost, abyste se vzdálili od těch lidí, protože vám vadí, že se “mají lépe” než vy, ale nechcete si to přiznat?

Máte pocit, jako by vám ve srovnání s druhými, život nedal vše, co potřebujete? Cítíte se jako ztroskotanec?

Vyznačuje se váš život řadou selhání? Jste sami sobě největším nepřítelem - předcházíte svůj úspěch a vzdalujete se od druhých kvůli tomu, co jste řekli nebo učinili?

Cítíte se někdy jako dítě? Jednoduše vám se zdá, že nemáte schopnosti zralé dospělé osoby.

Proč máte náhlé výbuchy hněvu, reagujete impulzivně anebo se chováte nezodpovědně?

Proč opakujete stejné chyby?

Proč se někdy cítíte, jako kdybyste byli nejhorší osoba na světě, hříšník, špinavý, sobecký, chladný, krutý?

Proč se vám zdá, že jsou jiní tolik organizovaní, a že dokážou řídit svůj život, zatímco vy jste jako bez kormidla?

Proč si raději na něco hraje anebo něco předstíráte, aby vás druzí přijali místo toho, abyste se otevřeli a byli tím, kým skutečně jste? Jste schopni udělat téměř cokoliv jenom proto, abyste byli přijatí?

Proč se vám zdá, že nejste schopni si udržet přátele? Máte pocit, že vás stále odmítají? Anebo neodmítají oni vás, nýbrž vy odmítáte je?

Přejete si někdy, abyste neexistovali?

Tyto všechny, jako mnoho dalších osobních zkušeností jsou důsledkem hříchu a vlivu padlých andělů, kteří kvůli hříchu mají přístup k člověku. Hřích je velmi skutečný problém s velmi skutečnými důsledky. My potřebujeme nejenom spasení z tělesné hříšné přirozenosti, ale také uzdravení z následků hříchu.

4. Tajemství hříchu

Bible říká, že Bůh stvořil a rozšířil život po celém vesmíru, nejenom na planetě Zemi.

Před stvořením Země i člověka Bůh stvořil mnoho dalších bytostí ve vesmíru, mezi nimiž jsou andělé nejbliže Božímu trůnu.

„Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, vy mocní hrdinové, kteří jeho slovo konáte, vy, kteří jeho slovo plníte poslušně!“
(Žalm 103:20).

„Okolo trůnu...jsem viděl a slyšel hlas mnoha andělů“
(Zjevení 5:11).

Andělé jsou duchovní bytosti neviditelné pro lidské oko, protože jsou mimo oblast lidského viditelného spektra. Představují Boží služebníky a členy nebeské hierarchie. Andělé jako služebníci Boží, poslouchají Boží příkazy a jsou zapojeni jak Bible popisuje, do četných událostí na Zemi během celé historie, od přenesení Božích poselství lidem, přes pomoc a ochranu lidí, až po vykonávání Božích rozsudků nad lidmi.

V Božím království Bůh osobně svým duchem přebývá ve stvořených bytostech. Boží děti jsou tedy spojeny se zdrojem života, Bohem a skrze život projevují to, kým Bůh je - Jeho přirozenost, Jeho charakter, Jeho vlastnosti.

Láska je základní a zásadní hodnota Boží přirozenosti, díky níž Bůh vládne ve svém království. Bůh dal svým dětem ve svém království svobodnou vůli, protože s nimi chce mít jedinečný a úzký vztah založený na lásce. A pokud neexistuje svobodná

vůle, pak nemůže existovat vzájemná láska. Bůh dává svým dětem dokonalý život a jedinečné a úzké společenství s Ním na základě lásky a Boží děti reagují svobodnou vůlí s láskou a jedinečným a blízkým společenstvím s Bohem a ostatními Božími dětmi.

Boží vůlí je, aby Mu Jeho děti sloužili svobodnou vůlí z lásky k Němu. Dokud existuje láska k Bohu, existuje také láska mezi Božími dětmi.

Tento radostný stav v Božím království se v jedné chvíli změnil.

Nejvznešenější andělská bytost zvaná Nositel světla, se vzbouřila proti Bohu a způsobila velké důsledky, které se přenesly na lidstvo a kvůli kterým mnoho Božích dětí ztratí život. (Nositel světla je překlad latinského slova Lucifer).

„Tak praví panovník Hospodin: Byl jsi pečeti dokonalosti plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, Boží zahradě, všemi drahokamy ozdoben - rubínem, topasem a jaspisem, chrysolitem, onyxem a berylem, safírem, tyrkysem a smaragdem - to vše krásně osazené ve zlatě klenotnickým dílem tepaném, to vše připravené pro tebe v den, kdy jsi byl stvořen. Byl jsi pomazaným cherubem, určil jsem tě za ochránce. Byl jsi dokonalý na cestách svých ode dne svého stvoření - než jsi byl shledán zlým” (Ezechiel 28:12-15).

V jednom okamžiku svého života si Lucifer přál život nezávislý na Bohu, život podle své vůle a ne podle Boží vůle, život, ve kterém by byl on sám bohem a ne Bůh. Touha po

nezávislosti na Bohu se u Lucifera objevila, protože zpychl. Být pyšný znamená povýšit se na pozici, která vám nepatří, připsat si význam, který nemáte, považovat se za důležitější a důstojnější než ostatní, zapomenout na Boha jako na zdroj všeho, co jste a co vlastníte.

„Kvůli své kráse zpychl jsi, kvůli své nádheře jsi moudrost zahodil“ (Ezechiel 28:17).

Lucifer tím, že zpychl, kvůli tomu, co u sebe viděl - krásu, slávu, moudrost, vznešenou pozici jako pomazaný cherub, což bylo skvělé, protože ho Bůh takovým stvořil, si pomyslel, že by mohl být na Bohu nezávislý - činit svá vlastní rozhodnutí, zvolit si svou vlastní cestu, být respektován a uctíván ostatními. Lucifer v podstatě chtěl být jako Bůh - být svým vlastním bohem, protože se ve svých očích považoval za velkého, tedy většího než kdokoliv jiný, protože byl krásný, skvělý, moudrý a zaujímal vysoké postavení v Boží hierarchii.

„Říkával sis přece v srdci: Vyšplhám se až k nebi, nad Boží hvězdy svůj trůn vyvýším, na Hoře setkáván se usadím, na svazích severních; vyšplhám se až do oblačných výšin, budu se rovnat s Nejvyšším“ (Izajáš 14:13-14).

Bůh stvořil všechny živé bytosti, aby byly radostné ve společenství s Ním, aby našly smysl své existence v Něm, který je zdrojem života a radosti.

Skrze společenství s Bohem živé bytosti svojí existencí a svým životem zjevují Boží charakter dobroty a lásky, který se manifestuje vůči Bohu a ostatním živým bytostem. Ve chvíli, kdy se živá bytost otočí směrem k sobě, když se zaměří na sebe, vstupuje na cestu hříchu. Právě to se stalo Luciferovi.

I když byl stvořený k tomu, aby žil životem zaměřeným na Boha, protože to je nejlepší život, který stvořená bytost může mít, Lucifer se otočil směrem k sobě - všiml si něčeho, co neviděl u ostatních bytostí, začal nejvíce milovat sebe, začal uvažovat o tom, že je lepší a chytřejší než druzí, a proto i cennější než ostatní.

Je logické, že když se stále více v obdivu zaměřoval na sebe, tak začal zapomínat na to, že vše co měl, a to kým byl, bylo darem od Boha, který ho takovým stvořil a udělil mu vznešené postavení.

Tím, že odvrátil pohled od Boha směrem k sobě v Luciferovi vyvolalo pýchu a sobectví a nakonec otevřenou vzpouru proti Bohu kvůli touze po nezávislém životě. To je v podstatě cesta hříchu a princip hříchu - odvrácení pohledu od Boha směrem k sobě, což vede k nezávislosti neboli odloučení od Boha.

Způsob projevu hříchu není tak důležitý jako princip neboli příčina hříchu, a to je odvrácení se od Boha směrem k sobě.

Tento princip byl vždy stejný jako dnes. To je „Luciferův syndrom“ - touha po nezávislosti na Bohu, zaměření se na sebe, jednání podle své vůle, „JÁ“ jsem bohem ve svém životě.

Lucifer se snažil získat na svou stranu i ostatní anděly v nebeské hierarchii, z čehož se vyvinula otevřená vzpoura třetiny

všech andělů proti Bohu.³ Bible všechny anděly, kteří byli vyhnáni z nebe nazývá démony anebo zlými duchy a Lucifer neboli Nositel světla, který je jejich vůdcem je nazván Satanem (toto slovo znamená „protivník“ neboli „nepřítel“).

„Jak jen jsi to spadl z nebe, ty Zářný, synu Jitřenky!“ (Izajáš 14:12).

Tím, že se oddělili od Boha, Satan a jeho následovníci se stali úplně zlými, protože Bůh je jediným zdrojem dobroty a lásky. Bez Božího Ducha v sobě, žádná ze stvořených bytostí nemůže být dobrá a mít lásku, protože pouze Bůh je takový a On je zdrojem všeho dobrého.

„Nikdo není dobrý, jen jediný - Bůh“ (Marek 10:18).

Satan a démoni nechtějí a ani nemůžou znovu navázat vztah s Bohem, protože jsou zcela oddělení od Boha, který je zdrojem dobroty a lásky.

Když byli odstraněni z nebe, protože už nebyla naděje pro opětovné spojení s Bohem, Satan a démoni z nenávisti vůči Bohu, začali věnovat svoji pozornost nově stvořeným bytostem, které byli mezitím stvořené na planetě Zemi - lidem.

Satan připravoval plán, jak by mohl oklamat člověka, aby ho začal poslouchat, a aby přijal koncepci hříchu - nezávislost na Bohu, díky čemuž by mohl najít nové následovníky a území, na kterém by mohl pokračovat ve své vzpouře proti Bohu.

³ Zjevení 12:1-9.

Satanovi se podařilo oklamat první lidi, které Bůh stvořil, Adama a Evu, a to tím, že se rozhodli být nezávislí na Bohu, a tak do lidstva vstoupil hřích.⁴ Satan se stal legitimním vládcem na Zemi.

Jak a proč se svobodné bytosti, jako byli například Satan a Adam, s dokonalou přirozeností a charakterem, jenž dostali od Boha při stvoření a v dokonalém prostředí, v němž žili, mohli otočit zády k Bohu, svému stvořiteli a zdroji života?

Pouze z jednoho důvodu - kvůli osobní volbě, osobnímu rozhodnutí a osobní touze žít bez Boha, žít nezávisle na Bohu, více důvěřovat sami sobě než Bohu. Ačkoliv je to iracionální a nevysvětlitelná věc, která končí ukončením života, je to něco, co je možné, protože Bůh nezasahuje do svobodné vůle svých stvoření. Důvěra nebo nedůvěra k Bohu, život s Bohem anebo bez Boha, je něčím, pro co se každá živá bytost rozhoduje sama, aniž by ji Bůh ovlivňoval v tomto svobodném rozhodnutí.

Bůh dal svým dětem dostatečné množství důkazů lásky a moci, ale nezasahuje do jejich rozhodnutí, zda Mu chtějí důvěřovat a milovat Ho.

Adam a Eva a před nimi i Satan a padlí andělé, využili a zneužili tuto možnost volby, do které Bůh nezasahuje - rozhodli se pro život bez Boha, a tím vyvolali závažné důsledky v celém Božím království.

⁴ 1. Mojžíšova 3.

2. část
Boží plán spasení člověka
skrze Ježíše Krista

5. Bůh člověku zajistil Spasitele

- Syna Božího Ježíše Krista

Jak mohl být teoreticky Adam spasen poté, co se oddělil od Boha? Jediným způsobem, jak mohl být Adam zachráněn bylo to, že dřív než zemře, bude činit pokání a vrátí se k Bohu, což znamená, že se znovu spojí s Bohem a bude dál žít ve společenství s Ním jako jediným zdrojem života a dobra.

To zní jednoduše, ale ve skutečnosti to není možné.

Člověk, který je oddělený od Boha neboli člověk, v němž nepřebývá Boží Duch, ve skutečnosti nemá touhu činit pokání a vrátit se k Bohu - nechce se znovu spojit s Bohem a žít ve společenství s Ním.

Takže Adam ve skutečnosti nemohl činit pokání a vrátit se k Bohu, protože ve své přirozenosti již nechce Boha, nenávidí Boha a bojí se Boha, protože je oddělený od Boha, zdroje života a dobroty. Adam se stal nepřítelem Božím, tělesným hříšником, který ve své přirozenosti nechce a nemůže žít v poslušnosti Bohu, protože je oddělený od Boha.

Každý člověk na tomto světě je Adamovým potomkem a zdědil důsledky Adamova hříchu. Každý člověk se narodí jako tělesný hříšník, ve skutečnosti se nachází v situaci, ve které se ocitl Adam, a to je ztracená situace, která končí věčnou smrtí.

Evangelium neboli radostné poselství hlásá, že Bůh z lásky vůči ztracenému člověku zajistil Spasitele od hříchu, a tím pádem i od důsledků hříchu, včetně smrti jako konečného důsledku, a tím Spasitelem je jednorozený Syn Boží, Ježíš Kristus.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen.“ (Jan 3:16-17).

„Odměnou hříchu je totiž smrt, ale Božím darem je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Římanům 6:23).

„Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů“ (Matouš 1:21).

Bůh skrze svého Syna předem zajistil spasení člověka, ještě dřív, než člověk padl do hříchu a oddělil se od Boha.

„...od stvoření světa... zabitého beránka“ (Zjevení 13:8).

„Vždyť on nás spasil a povolal svatým povoláním; ne díky našim skutkům, ale díky jeho vlastnímu záměru a milosti, kterou nám v Kristu Ježíši udělil před začátkem věků. Tato milost se nyní projevila v příchodu našeho Spasitele, Krista Ježíše, který zrušil vládu smrti a skrze evangelium zjevil život i nesmrtelnost“ (2. Timoteovi 1:9-10).

Bůh z lásky zajistil Spasitele a byl milostivý k Adamovi, dočasně zabránil plným důsledkům hříchu, kterými měl Adam a všichni jeho potomci trpět, čímž jim poskytl možnost přijmout spasení - učinit pokání a vrátit se k Bohu.

Díky Ježíši Kristu člověk může být spasen a osud lidstva není jako osud Lucifera a démonů, kteří již nemají možnost se znovu spojit s Bohem a to znamená, že jsou ztraceni na věky. Každý člověk má možnost se znovu spojit s Bohem skrze Ježíše, ale

ten, kdo nevyužije tento život k tomu, aby se s Bohem znovu spojil, bude ztracený na věky stejně, jako Lucifer a démoni.

Aby zachránil člověka, Bůh musel okamžitě zabránit následkům hříchu, což znamená, že Adam neokusil osud hříšníka, ale dostal šanci, aby mohl být zachráněn stejně jako všichni jeho potomci. Bůh na Zemi vytvořil prostředí, ve kterém se člověk svobodnou vůlí může rozhodnout pro spasení.

Pokud se každý člověk narodí s lidskou přirozeností, která je tělesná, otrokem hříchu a v nepřátelství s Bohem, což je důsledkem odloučení od Boha, jak je možné, že člověk není od narození úplně zvrácený jako padlí andělé?

Jak je možné, že existuje dobrota u dětí a lidí, dokonce i u těch, kteří nejsou ve spojení s Bohem nebo jejichž rodiče nemají vztah s Bohem?

Bůh nedovolil, aby se lidstvo stalo naprosto zvráceným jako padlí andělé, a to pouze z jednoho důvodu - aby si člověk svobodnou vůlí mohl vybrat spasení ze stavu, ve kterém se nachází. Bůh se rozhodl, že dá člověku novou šanci, a proto zabránil plným důsledkům hříchu. To je Boží milost díky Ježíši Kristu, který souhlasil s tím, že zachrání člověka.

„Nenakládá s námi, jak si zaslouží náš hřích, neodplácí nám podle našich vin“ (Žalm 103:10).

Bůh učinil život normálním, to znamená, že umožnil lidem, aby se narodili ve výhodnějším postavení, jen aby si mohli vybrat spasení, protože ve skutečném stavu oddělení od Boha

neboli v plné míře tělesnosti, otroctví hříchu a pod úplnou autoritou Satana by nemohli udělat takovou volbu.

Tento život, který nám Bůh umožnil nazýváme také “život pod Boží milostí”.

Některé z hlavních mechanismů, které Bůh používá k tomu, aby byl dočasný život člověka normální, a aby byl člověk schopen přijmout spasení:

- zpožděná a zpomalená smrt člověka
- svědomí a mravní síla člověka, aby si mohl vybrat dobré a odolávat zlu
- Bible - Bůh se skrze psané slovo zjevil lidstvu se všemi informacemi, které jsou potřebné pro spasení
- morální zákon z Bible slouží k tomu, aby usvědčil člověka o jeho hříšném stavu, a aby si uvědomil, že potřebuje Spasitele
- státní orgány, které omezují zlo člověka a udržují pořádek

Člověk pod milostí není ve stavu spasení, to znamená, že není spasený jenom proto, že je pod milostí, ale může si vybrat spasení - činit pokání a vrátit se k Bohu.

Působení Božího Ducha na člověka zmírňuje a zabraňuje plným následkům odloučení od Boha a člověk opravdu nezažívá úplnou realitu tělesnosti a otroctví hříchu, a proto si mnoho lidí neuvědomuje závažnost problému, v němž se nacházejí.

„Boží spásná milost se totiž zjevila všem lidem“ (Titovi 2:11).

Navzdory Božímu působení na celé lidstvo i na každého jednotlivce, důsledky odloučení člověka od Boha jsou nevypočitatelné, protože člověk má svobodnou vůli, kterou se může vzpírat Boží milosti. V Adamově rodině hned došlo k vraždě - bratr zabil bratra.⁵ Nemorálnost a zkáza se velmi rychle rozšířily po celé Zemi.⁶ Lidstvo degradovalo za zhruba 1500 let od stvoření Země do té míry, že naživu zůstalo jenom osm lidí.⁷

Historie lidstva je plná zla a terčem útoků je zejména Boží národ, což dokazuje, jaká je míra nepřátelství vůči Bohu.

Jaký je člověk opravdu v přirozenosti a v realitě bude mít svět možnost vidět v blízké budoucnosti, když se Boží milost vzdálí od lidstva těsně před druhým Kristovým příchodem. Bible mluví o ukončení doby milosti, kdy již nikdo nebude schopen činit pokání ani být spasen, protože bude ukončena doba Boží milosti, skrze kterou jsou lidé povoláni, aby mohli být spaseni.

„Ostatní lidé, kteří nezemřeli těmito ranami, však nečinili pokání ze skutků svých rukou; nepřestali se klanět démonům a modlám ze zlata, stříbra, mědi, kamene a dřeva, které nevidí, neslyší ani nechodí. Nečinili take pokání ze svých vražd ani ze svého čarování, ze svého smilstva ani ze svých krádeží“ (Zjevení 9:20-21).

„Lidé byli páleni velikým žárem a rouhali se jménu Boha, který má moc nad těmi ranami, avšak nečinili pokání, aby mu vzdali slávu “ (Zjevení 16:9).

⁵ 1. Mojžíšova 4:8.

⁶ 1. Mojžíšova 6:12.

⁷ 1. Mojžíšova 6:17-18.

I po vzkříšení se ukáže přirozenost hříšníků, kteří odmítli milost.

„Až uplyne těch tisíc let, satan bude propuštěn ze žaláře. Vyjde svádět národy ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji - takové množství, jako je písku v moři. Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je“ (Zjevení 20:7-9).

6. Spasení člověka je ve znovuzrození, v přijetí Kristova života

Co je podstatou Božího plánu spasení člověka skrze Ježíše Krista?

Adamovi potomci, všichni lidé, se narodili biologickým procesem reprodukce. Narození je proces, kterým se přenáší život. Ten, kdo má život - otec nebo matka, přenáší život dítěti neboli potomkovi.

Každý člověk, narozením, jako dědictví od Adama vlastní Adamův život, který je:

- oddělený od Boha
- hříšný (tělesný; otrok hříchu; vlastní vůle proti Boží vůli)
- smrtelný

Toto je pro člověka ztracený stav, který nemůže změnit, protože se jedná o dědictví, které přijal při narození.

Spasení člověka je pouze v přijetí nového života, který by nahradil starý Adamův život, a který je:

- ve spojení s Bohem
- spravedlivý (duchovní; Boží vůle je před vlastní vůlí)
- nesmrtelný

Nový život pro člověka musí být dědictvím, které člověk získá nadpřirozeným novým zrozením a jako dar od Boha, protože sám člověk nemůže změnit to, co obdržel při prvním narození, jako dědictví.

„Ježíš mu odpověděl: Amen, amen říkám ti: Pokud se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království... Amen, amen,

říkám ti: Kdo se nenarodí z vody a z ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo; co se narodilo z Ducha, je duch“ (Jan 3:3-6).

Aby se člověk mohl znovu narodit a přijmout nový život jako dědictví, musí existovat otec nebo matka, tedy ten, kdo má život, aby ho mohl předat dětem neboli potomkům, stejně tak jako Adam předal život.

Bůh zajistil nového otce lidstva, Svého Syna Ježíše Krista, nového Adama, který dá nový život hříšníkům skrze znovuzrození.

„První člověk, Adam, se stal živou duší, ale ten poslední Adam se stal obživujícím duchem“ (1. Korintským 15:45).

„...Adam byl předobrazem Toho, který měl teprve přijít (Ježíše)“ (Římanům 5:14).

Znovuzrození člověka, na rozdíl od přirozeného narození skrze biologický proces reprodukce, je nadpřirozený proces. K tomu, aby se člověk znovu narodil, je zapotřebí nadpřirozeného zázraku, protože se jedná o znovuzrození člověka, který je již živý. Živý člověk, který potřebuje spasení, a který si musí vybrat, že chce být spasen, se musí znovu narodit, a proto je znovuzrození nadpřirozeným zázrakem. Znovuzrozením nedostáváme nové tělo, nýbrž dostáváme nový duchovní život.

Ve znovuzrození je spasení člověka, a to je podstata Božího plánu spasení člověka skrze Ježíše Krista - člověk se znovu narodí a dostává nový duchovní spásonosný život místo starého - Kristův život místo Adamova života.

Na konci dějin, v budoucnosti, při Kristově druhém příchodu, všichni spasení ze všech dob, kteří zemřeli, budou vzkříšeni a spolu se spasenými, kteří se živí dočkají Krista, dostanou nové nesmrtelné tělo.

7. Nový život, který přijmeme od Krista musí zvítězit nad starým, hříšným a smelným životem

Člověk od chvíle, kdy se narodí jako miminko, projevuje hříšné sklony. Ty sklony nejsou nic jiného než tělesná hříšná přirozenost, kterou člověk přijal skrze dědictví, narozením od rodičů, počínaje od prarodiče Adama. Člověk skrze život, kromě toho, že má zděděné hříšné sklony, vytváří nové hříšné sklony v důsledku hříšné přirozenosti, kterou má od narození.

To znamená, že nový život, který člověk přijme, musí být velmi reálný a musí mít zkušenost, aby mohl zvítězit neboli přemoci starý život se všemi důsledky.

Nový život, tedy zkušenost „nového člověka“ musí být silnější než zkušenost starého člověka, tedy silnější než „starý člověk“. Nový život skrze zkušenost musí být silnější než tělesnost a otroctví hříchu, a to znamená, že zkušenost kladení Boží vůle před vlastní vůli musí být silnější od zkušenosti kladení svojí vůle před Boží vůli.

Z toho důvodu, aby člověk mohl být spasen, Ježíš Kristus, nový rodič člověka, musí přijít do skutečného postavení člověka, do pozice hříšníka, do postavení starého života, do pozice „starého člověka“, a v realitě a zkušenosti zvítězit neboli přemoci starý život neboli „starého člověka“ se všemi důsledky, přemoci tělesnou hříšnou přirozenost neboli zvítězit nad kladením své vlastní vůle před Boží vůli.

To vše je nezbytné pro to, aby všichni, kteří přijali Kristův život novým narozením, ve skutečnosti a ve zkušenosti, překonali starý život se všemi jeho důsledky a byli spaseni.

V „novém člověku“, v jeho přirozenosti, po znovuzrození, musí působit zákon, který je v praxi silnější než zákon hříchu, který nyní zotročuje „starého člověka“.

Ježíš Kristus asi před 2000 lety skrze vtělení, život, smrt a vzkříšení učinil vše, co je pro člověka nezbytné ke spasení, když přijme Jeho život - skutečně a ve zkušenosti zvítězil nad starým životem se všemi jeho důsledky, včetně smrti jako konečného důsledku.

8. Kristus ve zkušenosti zdokonalil spásonosný lidský život, který dá člověku

Syn Boží Ježíš Kristus skrze vtělení, život, smrt a vzkříšení zdokonalil nový spásonosný lidský život, který bude darován člověku skrze znovuzrození, aby mohl být člověk spasen.

8.1. Kristovo vtělení

Kristus před asi 2000 lety přišel na svět, narodil se jako člověk - vtělil se, aby spasil člověka.

„A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem...“ (Židům 2:14).

„Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on zachrání svůj lid od jejich hříchů“ (Matouš 1:21).

Kristus se musel vtělit, aby ve zkušenosti zažil a zdokonalil spásonosný lidský život.

Nový lidský život je potřebný pro spasení lidí, ale ne jakýkoliv lidský život, nýbrž lidský život, ve kterém v praxi zvítězil nad starým životem se všemi důsledky. To je lidský život, který v praxi musí být silnější než tělesná hříšná lidská přirozenost. Neboli kladení Boží vůle před vlastní vůli musí být v praxi silnější než kladení své vůle před Boží vůli.

8.2. Kristův život

Kristus v praxi prožil spravedlivý lidský život, a to znamená, že žil podle Boží vůle, v dokonalé poslušnosti Bohu.

„Můj pokrm, řekl jim Ježíš, je konat vůli Toho, který mě poslal, a dokončit jeho dílo“ (Jan 4:34).

„...můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli Toho, který mě poslal“ (Jan 5:30).

„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, tak jako jsem já zachoval přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce“ (Jan 15:10).

Kristus čelil nejtěžším pokušením života a životním okolnostem, v nichž se člověk může ocitnout:

- čelil skromnému a chudobnému životu i hladu
- čelil odmítání i zradě od lidí, včetně nejbližších
- zažil lichocení a vyvyšování od lidí
- setkával se s největšími zázraky v dějinách lidstva
- byl v kontaktu s největší mocí, která může být člověku k dispozici
- setkával se s lidmi ze všech sociálních vrstev a s lidmi s různými vlastnostmi (s chudými, bohatými, nábožensky založenými, s pohany, vzdělanými, nevzdělanými, se zločinci, s pokrytci)
- setkal se s vládnoucími a náboženskými autoritami
- čelil Satanovi a démonům
- setkával se s provokacemi, výhrůžkami, urážkami

- čelil těžkému fyzickému bití a mučení
- zažil nepochopitelné duševní (psychické) utrpení, když byl opuštěn Bohem na kříži Golgoty
- čelil nejbolestivější fyzické smrti
- nakonec se ocitl v situaci, kdy ho Bůh zanechal na kříži, aby zemřel navždy

Kristus v praxi zvítězil nad všemi životními pokušeními a okolnostmi, ve kterých se člověk může ocitnout tím, že vždy kladl Boží vůli na první místo. On tím způsobem zdokonalil lidský život, který bude darován člověku, aby byl spasen, takže by se zvrátily důsledky starého života, který dostal od Adama.

„Ačkoliv byl Boží Syn, naučil se z toho, co vytrpěl, poslušnosti. Jakmile dosáhl cíle, stal se pro všechny, kdo jej poslouchají původcem věčného spasení“ (Židům 5:8-9).

„Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu. Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a našli milost, když potřebujeme pomoci“ (Židům 4:15-16).

Kristus ve všech situacích jednal podle Boží vůle. Nezhřešil ani v pohnutkách, myšlenkách, slovech nebo skutcích až do smrti. Jeho důvěra k Otci byla dokonalá, byl dokonale podřízen Otcově vůli skrze dokonalou poslušnost, odevzdání se, odříkání, ale ve velmi těžkých životních pokušeních a okolnostech.

„Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může teď pomoci těm, kdo procházejí zkouškami“ (Židům 2:18).

Kristus skrze spravedlivý život zajistil spravedlnost těm, kteří přijmou Jeho život, stejným způsobem, jakým přijali všichni potomci nespravedlivý život od Adama.

„Kristus je totiž završením Zákona, aby byl ospravedlněn každý, kdo věří“ (Římanům 10:4).

„Jen díky němu jste v Kristu Ježíši, který se stal naší moudrostí od Boha, naší spravedlností, posvěcením a vykoupením“ (1. Korintským 1:30).

8.3. Kristova smrt

Kristus skrze smrt na kříži Golgoty usmrtil hřích, a to znamená, že usmrtil tělesnou hříšnou přirozenost, usmrtil „starého člověka“, usmrtil starý život se všemi důsledky.

„Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním...“ (Římanům 6:6).

„Ale ukázal se teď na konci věků, aby svou obětí jednou provždy smazal hřích“ (Židům 9:26).

Kristus na kříži byl ve stavu neboli pozici tělesného hříšného člověka, v pozici „starého člověka“, a to je pozice odloučení od Boha, což vede k věčné smrti.

„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Matouš 27:46).

***„On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám...“
(2. Korintským 5:21).***

„Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona, když se stal prokletím za nás, jak je psáno: Proklet buď každý, kdo visí na dřevě...“ (Galatským 3:13).

Bůh na kříži přivedl Krista na místo hříšníka - odděleného od Boha, přestože nebyl hříšník.

„On však byl proboden naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl; pro naše blaho snášel potrestání - byli jsme uzdraveni jeho ranami! My všichni jsme jako ovce zabloudili, každý se na svou cestu obrátil, Hospodin ale uvalil na něj provinění nás všech“ (Izajáš 53:5-6).

„Hospodinovou vůlí však bylo trýznit jej, ranit jej trápením...“ (Izajáš 53:10).

„Nemám snad pít kalich, který mi dal Otec?“ (Jan 18:11).

Odloučení od Boha je stav, ve kterém by každá živá bytost dala svou vůli před Boží vůli.

To je skutečný stav lidstva bez Boží milosti. Kristus v té pozici dal přednost Boží vůli před svojí vůlí - zemřel poslušný Bohu, což by žádný člověk odloučený od Boha nedokázal, navzdory tomu, že ho Bůh nechal zemřít navždy, jako by byl hříšník.

„Ocitl se v těle jako člověk, ponižil se a byl poslušný, a to až k smrti - k smrti na kříži!“ (Filipským 2:8).

Bůh Krista zanechal na kříži, aby mohl zajistit naše spasení tím, že ve zkušenosti, skrze poslušnost Bohu do smrti, zvítězí nad hříchem - zvítězí nad stavem tělesné hříšné přirozenosti, zvítězí nad „starým člověkem“, zvítězí nad přirozenými instinkty sebeuspokojování i nad pudem sebezáchovy, což jsou důsledky stavu odloučení od Boha, ve kterém žádná živá bytost nedokáže být poslušná Bohu.

„On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností“ (2. Korintským 5:21).

Kristus z pozice hříšníka, ve zkušenosti přemohl hřích. To, co hříšník nemohl udělat a kvůli čemu potřeboval Spasitele, aby to vykonal místo něj. Kristus na kříži zemřel hříchu - usmrtil tělesnou, hříšnou přirozenost, usmrtil “starého člověka” tím, že se mu nepoddal do smrti. Tím, že dal Boží vůli před svou vůli a souhlasil s tím, že zemře navždy a nebude žádat o to, aby byl on sám zachráněný od věčného odloučení od Boha. Kristus neuspokojil přirozené instinkty tělesného člověka, což by znamenalo, že bude ochraňovat sebe, nýbrž jim odolal až do smrti.

Kristus tímto způsobem, těm, kteří přijmou Jeho život, ve zkušenosti zajistil spasení od hříchu neboli smrt hříchu, což znamená smrt sobě - smrt tělesné, hříšné přirozenosti, a to je smrt “starého člověka”, který vždycky dával svou vůli před Boží vůli.

„Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již déle nesloužili hříchu. Kdo zemřel, je přece zbaven hříchu“ (Římanům 6:6-7).

„Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho život patří Bohu. Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši“ (Římanům 6:10-11).

„Neboť jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje k věčné dokonalosti“ (Židům 10:14).

„A to je ta vůle, v níž jsme jednou provždy posvěceni skrze obětování těla Ježíše Krista“ (Židům 10:10).

„Právě tak se Kristus jednou obětoval, aby sňal hříchy mnohých...“ (Židům 9:28).

8.4. Kristovo vzkříšení

Bůh vzkřísil Krista z mrtvých, protože byl poslušný Bohu do smrti.

„Smýšlejte tak jak smýšlel Kristus Ježíš: Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s Ním netrval. Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu. Ocítl se v těle jako člověk, ponižil se a byl poslušný, a to až k smrti - k smrti na kříži! Proto jej Bůh povýšil nade všechno, jméno nad každé jméno mu daroval, aby před jménem Ježíš kleklo každé koleno na nebi, na zemi i pod zemí a každý jazyk aby ke slávě Boha Otce vyznal, že Ježíš Kristus je Pán“ (Filipským 2:5-11).

Kristus skrze poslušnost Bohu do smrti, i když byl na kříži Bohem opuštěný, vykonal smíření s Bohem. To, co Adam a jeho potomci nemohli udělat, a proto byli ztraceni.

„...A skrze něj se sebou smířit vše...Krví jeho kříže...“ (Koloským 1:20).

„Jestliže jsme ještě jako nepřátelé byli s Bohem smíření smrtí jeho Syna...“ (Římanům 5:10).

Bůh se navždy spojil s Kristem při vzkříšení.

„...Jako byl Kristus vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou...“ (Římanům 6:4).

„Bůh jej ale vzkřísil a zprostil utrpení smrti, protože nemohl zůstat v její moci“ (Skutky apoštolů 2:24).

Kristovým vzkříšením je zajištěno spasení člověka, protože Kristus dříve prožil a zakusil všechno, co bylo potřeba, aby člověk mohl přijmout spásonosný život a nyní žije a může předat svůj život ostatním jako nový Adam.

Kristus byl vzkříšen v nesmrtelním těle, které dostanou všichni, kteří budou spaseni.

„My ale máme občanství v nebi, odkud očekáváme Spasitele - Pána Ježíše Krista. Ten promění naše ubohé tělo do podoby jeho slavného těla, a to mocí, kterou je schopen podmanit si vše“ (Filipským 3:20-21).

„Toto pomíjivé musí obléci nepomíjivost, toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. Až toto pomíjivé oblékne nepomíjivost a smrtelné nesmrtelnost, tehdy se naplní, co je psáno: Smrt je pohlcena, přišlo vítězství“ (1. Korintským 15:53-54).

Mrtví, kteří budou spaseni, budou vzkříšeni při Kristově druhém příchodu na Zem.

„Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni ožijí. Každý však ve svém pořadí: Kristus jako první, při jeho příchodu pak ti, kdo jsou Kristovi“ (1. Korintským 15:22-23).

Poslední generace spasených na Zemi, ti, kteří nezemřou před druhým Kristovým příchodem, se dočkají Krista živí a tehdy jejich tělo bude proměněno v nesmrtelné.

„Ježíš, jak věříme, zemřel a vstal z mrtvých; právě tak věříme, že Bůh přivede s Ježíšem k životu i ty, kdo zesnuli v něm. Máme pro vás slovo od Pána: My, kdo se dožijeme Pánova příchodu, nepředejdeme ty, kdo zesnuli. Ozve se burcující povel, hlas archanděla a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe a tehdy jako první vstanou mrtví v Kristu. My živí budeme spolu s nimi uchvázeni do oblak vstříc Pánu; potom už budeme s Pánem navždycky. Povzbuzujte se navzájem těmito slovy“ (1. Tesalonickým 4:14-18).

9. Co obsahuje Kristův život, který bude darován člověku, aby byl spasen (shrnutí)

Život Ježíše Krista, druhého Adama, je:

- sjednocený s Bohem ve zkušenosti
- spravedlivý ve zkušenosti (Boží vůle má přednost před vlastní vůlí, smrt sobě neboli smrt hříchu)
- nesmrtelný ve zkušenosti (vzkříšený z mrtvých v nesmrtelném těle)

Kristus skrze vtělení, život, smrt a vzkříšení ve zkušenosti zvítězil neboli přemohl:

- hřích - tělesnou hříšnou přirozenost neboli „starého člověka“
- smrt

Tímto způsobem On skrze zkušenost odstranil neboli zrušil „starý život“, který vlastní každý člověk.

Všichni, kdo přijmou Kristův vzkříšený život, přijímají spasení ve zkušenosti, protože Jeho život obsahuje ve zkušenosti vše, co je potřebné ke spasení.

„Jestliže jsme ještě jako nepřátelé byli s Bohem smíření smrtí jeho Syna, čím spíše nás, již smířené, zachrání jeho život!“ (Římanům 5:10).

Kristus skrze poslušnost Bohu do smrti, z pozice odloučení od Boha na kříži, ve zkušenosti zvítězil nad hříchem - nad tělesnou hříšnou přirozeností oddělenou od Boha, kterou vlastní každý člověk (nad “starým člověkem”). Skrze poslušnost Bohu

během života, ve zkušenosti zvítězil nad všemi pokušeními, se kterými se člověk může setkat. Skrze vzkříšení z mrtvých, ve zkušenosti zvítězil nad smrtí. Tím, že člověk vlastní Kristův život, tak má i věčný život, který odstranil starý život, a který je v souladu s Bohem.

„A to svědectví je toto: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život“ (1. List Janův 5:11-12).

10. Bůh uschoptil Krista, aby mohl předat svůj život člověku

Ježíš Kristus, i když Syn Boží, se skrze vtělení stal člověkem, vzal na sebe lidskou podobu a i při vzkříšení zůstal člověkem. Kristus jako člověk nemůže předávat svůj spásonosný život ostatním lidem, a proto Bůh musel Krista uschoptit k tomu, aby svůj život mohl předávat - aby se hříšníci mohli znovuzrodit.

Jak to Bůh udělal?

Podle Bible, každá bytost, včetně Boha, má tělo a ducha.

Bůh má tělo neboli vnější podobu.

„Michajáš ale pokračoval: Nuže, slyš slovo Hospodinovo. viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu a všechen nebeský zastup po jeho pravici a levici“ (1. Královská 22:19).

„V roce, kdy zemřel Uziáš, jsem spatřil Pána sedícího na vznešeném a vyvýšeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám“ (Izajáš 6:1).

Bůh má Ducha.

„...nad vodami se vznášel Boží Duch“ (1. Mojžíšova 1:2).

„Hospodin však řekl: Můj duch se nebude člověkem věčně zaneprazdňovat. Vždyť je jen tělo“ (1. Mojžíšova 6:3 - CEP).

Boží Duch se v Bibli nazývá Svatý Duch.

„Jen mě neodvrhuj od své tváře, Ducha svého svatého mi neber“ (Žalm 51:13 - CEP).

„Kdo to odmítá, neodmítá člověka, ale Boha, který vám dává svého svatého Ducha“ (1. Tesalonickým 4:8).

Člověk je stvořený s tělem a duchem podle Boží podoby.

„Hospodin Bůh pak z prachu země zformoval člověka a do jeho chřípí vdechl dech (ducha) života. Tak se člověk stal živou bytostí“ (1. Mojžíšova 2:7).

„A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal“ (Kazatel 12:7 - CEP).

„Ortel slova Hospodinova nad Izraelem. Hospodin, který prostírá nebesa, zakladatel země a tvůrce ducha v lidském nitru...“ (Zacharjáš 12:1).

Člověk neboli duše (lidská bytost) se skládá z těla a ducha.

„Bděte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení. Duch je odhodlaný, ale tělo malátné“ (Matouš 26:41).

„Oslavujtež tedy Boha tělem vaším i duchem vaším, kteréžto věci Boží jsou“ (1. Korintským 6:20 - BKR).

Duch představuje nejdůležitější prvek života, samotný život. Oddělení ducha od těla způsobuje smrt, stejně jako spojení ducha a těla vytváří život.

***„...odejmeš-li jejich ducha, hynou, v prach se navracejí“
(Žalm 104:29 - CEP).***

„On (Ježíš) řekl: Neplačte! Neumřela, jen spí. Začali se mu vysmívat, protože věděli, že umřela. On ji ale vzal za ruku a zvolal: Děvčátko, vstaň! Tehdy se do ní vrátil duch a ihned vstala...“ (Lukáš 8:52-55).

Když Ježíš umíral na kříži, odevzdal Svého Ducha, což znamená, že odevzdal Svůj život, stejným způsobem jako Štěpán, odevzdal svůj život neboli svého ducha, když umíral.

„Ježíš hlasitě zvolal: Otče do tvých rukou svěřuji svého ducha! Po těch slovech vydechl naposled“ (Lukáš 23:46).

„Zatímco ho kamenovali, Štěpán se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha“ (Skutky apoštolů 7:59).

Duch člověka je nejdůležitější částí jeho bytosti. On je jeho život, to je to, kým člověk je.

„Takže: jako je tělo bez ducha mrtvé, stejně tak je mrtvá i víra bez skutků“ (Jakub 2:26).

„Duch je ten, který dává život; tělo nedokáže nic“ (Jan 6:63).

Člověk duchem slouží Bohu.

„Bůh, jemuž sloužím svým duchem v evangeliu jeho Syna, je mi svědkem...“ (Římanům 1:9).

„Obřízku v pravém smyslu máme totiž my, kdo sloužíme Bohu duchem, chlubíme se Kristem Ježíšem a nespoleháme na tělo“ (Filipským 3:3).

Bible říká, že Boží duch a duch člověka jsou ekvivalenty. To znamená, že to, co je pro Boha Jeho Duch, to stejné je lidský duch pro člověka.

„Kdo z lidí rozumí člověku než jeho vlastní duch? Stejně tak Boha nezná nikdo než Boží Duch“ (1. Korintským 2:11).

V Bibli existuje i paralela mezi Božím Duchem a Boží myslí.

„Kdo Hospodinova Ducha usměrnil a stal se mu rádcem, aby ho poučil?“ (Izajáš 40:13).

„Kdo poznal Hospodinovu mysl, aby mu mohl poradit?“ (1. Korintským 2:16).

„Kdo poznal Hospodinovu mysl? Kdo mu kdy v něčem poradil?“ (Římanům 11:34).

Pokud je Boží Duch ve skutečnosti Boží mysl, v tom případě je i duch člověka vlastně jeho mysl. Duch neboli mysl představují nitro živé bytosti, vnitřní osobnost.

„Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora měl Nabuchodonozor sen, a děsil se duch jeho, až se tudy i ze sna protrhl“ (Daniel 2:1 - BKR).

Nitro neboli mysl se v Bibli nazývá take srdce. Právě duch člověka je v Bibli často srovnáván se srdcem člověka, a to je to, kým člověk opravdu je ve svém nitru.

„A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha“ (Ezechiel 36:26 - CEP).

„Stvoř mi Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha. ...Zkroušený duch je oběť Bohu, Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš“ (Žalm 51:12.19 - CEP).

„Na duchu klesám slabostí, srdce mám plné zděšení“ (Žalm 143:4).

Srdce se v Bibli vždy spojuje s tím, kým člověk je, o jakého člověka jde, co z něj vychází a něco, na co se Bůh dívá, když posuzuje člověka.

„Hospodinův pohled je jiný než lidský. Člověk se dívá na zevnějšek, Hospodin se dívá na srdce“ (1. Samuelova 16:7).

Pokud jsou Boží i lidský duch ekvivalenty, tak Boží Duch, stejně jako i lidský duch, představuje Boží srdce, a to je vlastně to, kým je Bůh ve Svém nitru.

Z Bible lze odvodit, že duch představuje život živé bytosti neboli konkrétněji, mysl i srdce živé bytosti, a to je v podstatě přirozenost živé bytosti bez ohledu na to, jestli se jedná o Boha nebo o člověka.

Boží Duch i lidský duch, i přesto, že jsou ekvivalenty, samy o sobě jsou nesrovnatelné stejně tak, jako jsou Bůh a člověk jako

bytosti nesrovnatelné. Na rozdíl od člověka, jehož tělo je připoutáno k jeho duchu, Boží tělo neboli vnější forma, není připoutána k Jeho Duchu, a proto Bůh může ve své tělesné formě sedět na trůnu a současně být všudypřítomný svým Duchem.

„Kam bych unikl před Duchem tvým? Před tvojí tváří kam bych se skryl? Kdybych do nebe vystoupil, tam jsi ty, kdybych si ustlal v podsvětí - i tam jsi“ (Žalm 139:7-8).

V Božím Svatém Duchu, narozdíl od lidského ducha, je přítomna i Boží moc, kterou člověk sám nemá, dokud mu ji Bůh nedá. Bůh působí skrze svého Ducha, to znamená, že používá svoji moc, která je v Jeho Duchu.

„Boží duch mě učinil, dech Všemocného mě oživil“ (Jób 33:4).

„Anděl jí odpověděl: Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní...“ (Lukáš 1:35).

„Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království“ (Matouš 12:28).

Bůh jako všemohoucí bytost má schopnost spojit se s druhými bytostmi tak, že sjednocuje svého Ducha s duchem ostatních bytostí a přebývá svým Duchem v duchu ostatních bytostí. Tímto způsobem jsou živé bytosti sjednocené s Bohem, který je zdrojem života.

„Copak nevíte, že jste Boží chrám? Vždyť ve vás přebývá Boží Duch“ (1. Korintským 3:16).

„Kdo se však spojuje s Pánem, je s ním jeden duch“ (1. Korintským 6:17).

Právě Boží schopnost neboli moc, že se skrze Svého ducha může sjednotit s duchem ostatních bytostí je klíčovým bodem při realizaci plánu spasení člověka skrze Ježíše Krista.

Každý člověk se narodí s duchem, který je oddělený od Boha (ale je pod Boží milostí), se životem a přirozeností, které nejsou ve spojení s Božím životem a přirozeností, a proto je hříšný a smrtelný.

Spasení je v tom, že hříšník dostane nového ducha, a to znamená nový život a novou přirozenost - Kristova Ducha neboli Kristův život a Kristovu přirozenost, a tak se sjednotí s Bohem.

Kristus je člověkem, který má schopnosti jako každý jiný člověk, a proto nemá schopnost sjednotit se skrze ducha s ostatními lidmi, ale Bůh mu to umožnil. Bůh umožnil Kristu, aby mohl nadpřirozeným způsobem přebývat v duchu člověka

Bůh, 50 dní po vzkříšení, oslavil Krista v Nebi - dal Kristu Svatého Ducha v plnosti, bez omezení, aby Kristus skrze Svatého Ducha mohl být všudypřítomný stejně jako Bůh, a aby tím způsobem mohl přebývat v duchu těch, kteří Ho přijmou jako Spasitele a předat jim Svůj život.

„Otče, přišla ta chvíle - oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Dal jsi mu právo na všechny lidi, aby všem, které jsi mu svěřil, daroval věčný život“ (Jan 17:1-2).

„Byl vyvýšen (Ježíš) na Boží pravici, přijal od Otce zaslíbení Ducha svatého a to, co teď vidíte a slyšíte, je jeho vylití“ (Skutky apoštolů 2:33).

Kristus, předtím než byl oslaven neboli dřív, než Mu Bůh dal Svatého Ducha bez omezení, nemohl být všudypřítomný a nemohl se sjednotit s člověkem v duchu.

„Kdo věří ve mne, z jeho nitra potečou řeky živé vody, jak praví Písmo. A to řekl o Duchu, kterého měli přijmout věřící v něho; neboť Duch ještě nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven“ (Jan 7:38-39).

„Já pak požádám Otce a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal navěky, totiž Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí a nezná. Vy ho však znáte, neboť žije u vás a bude ve vás“ (Jan 14:16-17).

„Ten, který sestoupil, je právě ten, který vystoupil vysoko nad všechna nebesa, aby naplnil všechno“ (Efezským 4:10).

Kristus se nyní, skrze Božího Svatého Ducha, může v duchu sjednotit s člověkem. Člověk nyní může dostat nového ducha, a to znamená nový život i novou přirozenost - Kristova Ducha neboli Kristův život a Kristovu přirozenost, a to není nikdo jiný než Utěšitel, kterého Kristus zaslíbil učedníkům.

„Kdo se však spojuje s Pánem, je s ním jeden duch“ (1. Korintským 6:17).

„Pán buď s tvým duchem“ (2. Timoteovi 4:22).

„Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu“ (Jan 6:33).

„Když neodejdu, nepřijde k vám Utěšitel; když ale odejdu, pošlu ho k vám“ (Jan 16:7).

3. část
Spasení člověka od hříchu a
důsledků hříchu v osobním životě

11. Čemu máme ze srdce věřit, abychom se znovuzrodili - přijali Kristův život

Člověk je spasen vírou v Syna Božího Ježíše Krista, kterého Bůh poslal na svět, aby spasil člověka. Spasení je dar Boží, který se přijímá vírou v Krista.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něj spasen. Kdo v něho věří, nebude souzen, ale kdo nevěří, je už odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozného Božího Syna“ (Jan 3:16-18).

„Pánové, co mám dělat, abych byl spasen? Odpověděli: Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i tvůj dům“ (Skutky apoštolů 16:30-31).

„Touto milostí jste skrze víru spaseni. Není to z vás - je to Boží dar; není to ze skutků, aby se nikdo nechlubil“ (Efezským 2:8-9).

„Vyznáš-li svými ústy, že Ježíš je Pán a uvěříš-li v srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Římanům 10:9).

„Já jsem vzkříšení i život, řekl jí Ježíš. Kdo věří ve mě, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mě, nezemře navěky. Věříš tomu?“ (Jan 11:25-26).

„Když přijímáte lidské svědectví, oč větší je svědectví Boží! A toto je svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. Kdo věří v Božího Syna, má svědectví sám v sobě. Kdo Bohu nevěří, udělal z něj lháře, neboť neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém

Synu. A to svědectví je toto: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život. Tyto věci píšu vám, kteří věříte ve jméno Božího Syna, abyste věděli, že máte věčný život“ (1. List Janův 5:9-13).

Kristus je jednorozený Syn Boží, Bůh ho ve Svém jménu poslal na svět, aby spasil člověka.

Co Kristus v Božím jménu udělal pro člověka, aby mu člověk uvěřil celým srdcem?

Kristus se před 2000 lety vtělil a stal se člověkem, aby mohl spasit člověka. Kristus skrze život, smrt a vzkříšení zajistil spasení. A poté, co byl oslaven, když Mu Bůh dal Svatého Ducha v plnosti, může dát svůj život, jako nový Adam těm, kteří Mu uvěří.

„Otče, přišla ta chvíle - oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Dal jsi mu právo na všechny lidi, aby všem, které jsi mu svěřil daroval věčný život“ (Jan 17:1-2).

„Byl vyvýšen (Ježíš) na Boží pravici, přijal od Otce zaslíbení Ducha svatého a to, co teď vidíte a slyšíte, je jeho vylití“ (Skutky apoštolů 2:33).

Kristova smrt na kříži Golgoty je nejdůležitější událost v Božím plánu spasení člověka, protože Kristus na kříži dokázal, jak moc miluje člověka a proč Mu můžeme věřit.

„...tak jako Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a oběť příjemně vonící Bohu“ (Efezským 5:2).

Kristus na kříži ukázal, jak moc Bůh miluje člověka, a že se má člověk vrátit k Bohu skrze přijetí Jeho Syna jako Spasitele.

„Bůh ale dokazuje svou lásku k nám: Kristus zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci“ (Římanům 5:8).

Co se odehrálo na kříži Golgoty?⁸

Kristus zemřel smrtí, kterou měl zemřít hříšník. Kristus zemřel smrtí, kterou jsme my měli zemřít, kdyby On místo nás nezaujal naše postavení. To je věčná smrt. To je smrt bez naděje. To je smrt, kdy jste zcela opuštěni Bohem. To je smrt bez Boží milosti. To je smrt, která měla postihnout Adama.

Kristus na kříži souhlasil s tím, že přestane existovat, souhlasil s tím, že přestane existovat navždy, jenom proto, aby naplnil Boží vůli a Boží vůle byla, aby zemřel. Proč?

Bůh věděl, že vzkřísí Krista po třech dnech a tomu i Kristus věřil během svého života, ale na kříži byl opuštěn Bohem a ztratil veškerou naději ve vzkříšení. To se muselo stát kvůli tomu, aby se Kristus dostal do reálného postavení hříšníka, aby se dostal do postavení „starého člověka“, aby se ocitl v pozici hříchu - tělesné hříšné lidské přirozenosti, a aby v té pozici byl a zůstal poslušný Bohu, a tím zajistil spasení člověka - to co nikdo jiný nemohl udělat.

⁸Pro více infomací se podívejte do kapitoly 8.2 - Kristova smrt.

„Ocitl se v těle jako člověk, ponížil se a byl poslušný, a to až k smrti - k smrti na kříži“ (Filipským 2:8).

„On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností“ (2. Korintským 5:21).

Skrze poslušnost do smrti, v pozici odloučení od Boha, Kristus usmrtil hřích, usmrtil tělesnou lidskou přirozenost, usmrtil „starého člověka“, a tím zajistil spasení všem, kteří přijmou Jeho život skrze znovuzrození.

„...ale ukázal se teď na konci věků, aby svou obětí jednou provždy smazal hřích“ (Židům 9:26).

„Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován...“ (Římanům 6:6 - CEP).

„Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho život patří Bohu. Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši“ (Římanům 6:10-11).

Jak se Kristu podařilo udělat to, co nikdo jiný nemůže, že zůstal poslušný Bohu, i když byl reálně oddělený a opuštěný Bohem a zanechán, aby zemřel navždy, jako by byl hříšník?

Kristus to mohl udělat jenom proto, že byl Božím Synem.

Pokud se Syn Boží skutečně stal člověkem, to znamená, že nemohl být člověkem, který má božskou moc a slávu, kterou měl v Nebi, protože stát se člověkem znamená mít výhradně lidské schopnosti a možnosti a co je nejdůležitější v tomto

případě - stát se smrtelným, protože smrt byla nezbytná pro spasení lidstva.

Podle Bible, Syn Boží se zřekl Božské moci a slávy, a to znamená i nesmrtelnosti, aby se mohl vtělit a spasit člověka.

„...Ačkoliv sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s ním netrval. Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu. Ocitl se v těle jako člověk, ponížil se a byl poslušný, a to až k smrti - k smrti na kříži“ (Filipským 2:6-8).

Dokud byl na Zemi, Kristus činil mnohé zázraky, ale jenom díky Boží moci, která mu byla dána, protože On sám, jako člověk, neměl tu moc.

„Vymítám-li však démony Božím prstem, jistě k vám přišlo Boží království“ (Lukáš 11:20).

„Sám od sebe nemohu dělat nic... “ (Jan 5:30).

Pokud se Syn Boží zřekl Božské moci a slávy, aby se mohl stát člověkem, co zůstalo Božímu Synu? Co z něj ještě pořád dělalo jednorozeného Božího Syna?

„A proto Kristus, když přichází na svět, říká: Oběti ani dary sis nepřál, místo toho jsi mi tělo připravil; zápaly a oběti za hřích neoblíbil sis. Tehdy jsem řekl: Zde jsem, Bože, jako je o mně v Knize napsáno, přicházím konat vůli tvou. ...A to je ta

vůle, v níž jsme jednou provždy posvěceni skrze obětování těla Ježíše Krista“ (Židům 10:5-7.10).

Pro koho je připraveno tělo? Pro Syna Božího. Kdo přišel konat Boží vůli? Syn Boží. Kdo je přinesen jako oběť jednou provždy? Syn Boží.

On existoval i dřív, ale před asi 2000 lety se vtělil, aby mohl spasit člověka a být přinesen jako oběť neboli zemřít. To znamená, že nějaký životní prvek Syna Božího i nadále existoval v lidském těle, aby On opravdu mohl být tím, kým vždy byl - Synem Božím, i když se stal člověkem.

Který je to životní prvek, který z nějaké osoby dělá to, kým ona je? Jak jsme již vysvětlili, každá bytost má tělo i ducha, ale tělo nečiní osobu tím, kým ona skutečně je, nýbrž to činí její duch (život, mysl, srdce, přirozenost).

V těle Kristově, které porodila Marie, byl Kristův Duch. To je Jeho Duch, který je Jeho součástí po celou dobu Jeho existence, od věčných časů, a proto On byl a zůstal Synem Božím, i když byl v lidském těle. Takže Duch Syna Božího byl vtělen.

Kristův Duch je Božský duch - to je Kristův Božský prvek, který zdědil od Boha v době, kdy byl Kristus zrozen z Boha ve věčnosti, a Bůh toho stejného Kristova Ducha vtělil do lůna Marie, protože víme, že Bůh byl Kristovým Otcem při pozemském početí.

„Anděl jí ale řekl: Neboj se Marie, vždyť jsi našla milost u Boha! Hle, počneš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. ...Jak se to stane? Zeptala se Marie anděla. Vždyť jsem nepoznala

muže. Sestoupí na tebe Duch svatý a zastíní tě moc Nejvyššího, odpověděl jí anděl. To svaté dítě, které se narodí, proto bude nazýváno Syn Boží“ (Lukáš 1:30-31.34-35).

Kristův Duch je vlastně Jeho Božská duchovní přirozenost, která jej činí tím, kým On je skrze dědictví jako jednorozený Syn Boží z věčnosti - dobrota, láska, spravedlnost, svatost, milosrdenství. Těchto věcí se Kristus nemohl zříct, když se stal člověkem, protože to je Jeho dědictví od Boha. To je to, kým On je.

„V něm je tělesně přítomná veškerá plnost Božství“ (Koloským 2:9).

Při Kristově vtělení byly, poprvé v historii vesmíru, v jedné osobě spojené Božská a lidská přirozenost, a proto Kristus nemohl být pouhým člověkem jako všichni ostatní lidé.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to slovo bylo Bůh. ...To Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (Jan 1:1.14).

V Kristu byla 100 procentní Božská přirozenost dobroty a lásky, která Mu patří, neboť ji zdědil od Otce a 100 procentní lidská přirozenost (lidské tělo neboli vzhled), které mu patří jako dědictví od matky Marie. Kristus byl současně Synem Božím i Synem člověka neboli současně Bůh (v duchovní přirozenosti -

dobrota, láska) a člověk (ve fyzické přirozenosti - tělo z krve a masa).

„On je obraz neviditelného Boha...“ (Koloským 1:15).

„On je jasem Jeho (Otcovy) slávy a vyjádřením Jeho podstaty...“ (Židům 1:3).

„Kdo vidí mě, vidí Toho, který mě poslal“ (Jan 12:45).

„Já jsem ta cesta, pravda a život, odpověděl Ježíš. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste mě znali, znali byste i mého Otce. Od nynějška už ho znáte a viděli jste ho! Pane, řekl mu Filip, stačí, když nám ukážeš Otce. Filipe, odpověděl Ježíš, tak dlouho jsem s vámi a nepoznal jsi mě? Kdo viděl mě, viděl Otce. Jak můžeš říkat: Ukaž nám Otce?“ (Jan 14:6-9).

Kristovo Božství je hlavním důvodem, proč On je jediným člověkem v historii, kterému se podařilo žít dokonalým životem, zůstat bez hříchu a nenávidět hřích.

„On se nikdy nedopustil hříchu a v ústech neměl žádnou lest“ (1. List Petrův 2:22).

„Miluješ spravedlnost a zlo nenávidíš“ (Židům 1:9).

Kristus byl svatý od narození.

„...proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží“ (Lukáš 1:35 - CEP).

„Chlapec pak rostl a sílil, naplňován moudrostí a Boží milost byla s ním“ (Lukáš 2:40).

Syn Boží změnil vnější vzhled a vnější přirozenost, stal se člověkem, vzal na sebe lidskou přirozenost, ale i nadále zůstal tím, kým byl - Božská bytost, Syn Boží v dobrotě, lásce, svatosti, milosrdenství.

Jenom proto, že měl Kristus Božskou dobrotu a lásku v lidském těle, mohl být Spasitelem - jediný, který do smrti zůstane poslušný Bohu z lásky i přesto, že Ho Bůh opustí na kříži Golgoty. Kristus to dokázal jenom díky tomu, že Jeho přirozenost byla čistá dobrota a láska ve všech okolnostech. Jakákoliv jiná bytost, která by se ocitla v Kristově pozici na kříži, a to je pozice hříšníka, od které člověk potřebuje spasení neboli vysvobození - oddělený od Boha, tj. bez Ducha Božího v sobě; v této pozici by každá jiná bytost skončila jako Lucifer, padlí andělé a Adam s celou lidskou rasou - s hříšnou tělesnou přirozeností a nepřátelstvím vůči Bohu.

A proto když se Kristus stal člověkem, vnesl do lidství prvek Božství, aby nás mohl spasit a osvobodit od našeho stavu hříšnosti-tělesnosti, která je důsledkem oddělení od Boha. Kristus nás může spasit, pokud On osobně zaujme pozici odloučení od Boha. Proto se musel stát člověkem, aby mohl zaujmout pozici člověka a spasit ho a současně musel být i Božskou bytostí, aby mohl člověka vysvobodit z postavení, ve kterém se člověk nacházel. Díky svému zděděnému Božství, Syn Boží mohl na kříži zvítězit nad hříchem - nad hříšným stavem, ve kterém se člověk nachází, a to je stav oddělení se od Boha - skrze poslušnost Bohu z lásky.

Stav oddělení se od Boha na kříži pro Krista představoval obrovskou oběť, protože to je pozice hříšníka - kdy vás Bůh

zanechá, abyste zemřeli bez naděje ve vzkříšení a shledání s Otcem, ale to bylo nutné pro spasení člověka.

Kristova zkušenost, skrze kterou zemřel hříchu je spásonosná a bude darována těm, kteří přijmou Krista jako svého Spasitele a sjednotí se s Ním v duchu skrze znovuzrození.

Kristus na kříži, skrze oběť, především ukázal, jak moc miluje člověka a jak moc Bůh (Otec) miluje člověka, tzn. jak velkou cenu má člověk v jejich očích. Kristova smrt bude v prvé řadě přitahovat hříšníky k Bohu.

„A já, až budu vyzdvižen od země, potáhnu (přitáhnu) všechny k sobě. Těmito slovy naznačil, jakou smrtí má zemřít“ (Jan 12:32-33).

Kristova oběť je klíčovým bodem pro návrat člověka k Bohu a přijetí Krista jako Spasitele, aby mohlo dojít ke znovuzrození.

To byla oběť smíření mezi člověkem a Bohem, která má za úkol přitáhnout člověka k Bohu, protože Bůh ve skutečnosti obětoval to nejdražší a nejcennější co měl - jednorozeného Syna.

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život“ (Jan 3:16).

„...Jeho (Krista) Bůh určil za oběť smíření...“ (Římanům 3:25).

Bůh člověka zcela přijímá a Kristova oběť je toho důkazem. Bůh skrze Krista člověku odpustil všechny hříchy. Díky Kristově oběti neexistuje žádná překážka pro člověka, aby přišel k Bohu a přijal nabízené usmíření a odpuštění, a tak byl spasen.

„A to všechno je z Boha, který nás se sebou smířil skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření svěřil nám“ (2. Korintským 5:18-19).

„Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším. V něm jsme vykoupeni jeho krví a naše hříchy jsou nám odpuštěni pro přebohatou milost“ (Efezským 1:5-7 - CEP).

Když člověk pochopí evangelium a především to, co Kristus v Božím jménu vykonal pro člověka na kříži Golgoty, a když člověk celým srdcem uvěří v Krista jako osobního Spasitele, kterého Bůh poslal, dostane jako dar Kristův život - nadpřirozeným zázrakem dochází ke znovuzrození skrze sjednocení s Kristem v duchu. To je spasení vírou.

„První člověk Adam, se stal živou duší, ale ten poslední Adam se stal obživujícím duchem“ (1. Korintským 15:45).

„Ale těm, kteří ho přijali, dal právo být Božími dětmi - všem těm, kdo věří v jeho jméno. Takoví nejsou narozeni z krve ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha“ (Jan 1:12-13).

„Kdokoliv vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. ...Bůh je láska. Kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm“ (1. List Janův 4:15-16).

„Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, se narodil z Boha. Každý, kdo miluje toho, který zplodil, miluje i toho, který se z něj narodil“ (1. List Janův 5:1).

Když se člověk setká s pravým a pravdivým evangeliem a celým srdcem přijme Krista jako osobního Spasitele, měl by se nechat pokřtít.

„Potom jim řekl: Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen“ (Marek 16:15-16).

Křest by měl být učiněn ve “jménu Ježíše Krista”, protože přímo souvisí s Kristem - přijetím Jeho života my umíráme hříchu neboli starému životu, a jsme vzkříšeni do nového života, to vše díky Kristově smrti a vzkříšení. Bible zná křest pouze ve jménu Ježíše Krista.

„...byli pouze pokřtení ve jménu Pána Ježíše“ (Skutky apoštolů 8:16).

„A dal pokyn, aby byli pokřtěni ve jméno Ježíše Krista“ (Skutky apoštolů 10:48 - CEP).

„Když to uslyšeli, dali se pokřtít ve jméno Pána Ježíše“ (Skutky apoštolů 19:5).

Jsme vedeni Kristovou obětí, abychom ze srdce uvěřili Boží a Kristově lásce? Už jsme konečně přehodnotili, správně porozuměli a uznali svoji hříšnost v plnosti i svoji bezmocnost, stejně jako naši potřebu spasení a nového života? Zdali jsme ve světle toho přišli k Bohu a vyznali všechny vědomé a úmyslné hříchy, které děláme anebo jsme udělali skrze motivy, myšlenky, slovy nebo skutky? Uvěřili jsme tomu, že jsme skrze oběť na Golgotě byli přijati bez ohledu na svoji hříšnost? Zažili jsme pokoj a odpuštění?

12. Zkušenost znovuzrození - přijímání Kristova života

Spasení neboli znovuzrození je opravdová zkušenost. Když se Kristův Duch a duch člověka sjednotí, člověk přijímá Krista - Kristův život, který nahrazuje starý (Adamův) život.

„Kristus je ve vás! Ta naděje slávy!“ (Koloským 1:27).

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo - hle, je tu nové“ (2. Korintským 5:17).

Člověk má nyní nový život neboli nového ducha a novou přirozenost, a to je život neboli Duch a přirozenost druhého Adama, Ježíše Krista.

Kristův život je Božsko-lidský spásonosný život, který prožil zkušenost před asi 2000 lety. A všichni, kdo přijmou tento život se stávají účastníky Božské Kristovy přirozenosti.

„Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána. Všecko, čeho je třeba k zbožnému životu, darovala nám jeho božská moc, když jsme poznali toho, který nás povolal vlastní slávou a mocnými činy. Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se tak stali účastníky božské přirozenosti a unikli zhoubě, do níž svět žene jeho zvrácená touha“ (2. List Petrův 1:2-4).

Znovuzrozením neboli přijetím Kristovy Božské přirozenosti se člověk stává Božím dítětem, stejně jako je i Kristus Božím dítětem, skrze sjednocení s Bohem.

Kristus je sjednocený s Bohem a všichni, kteří přijmou Krista se sjednocují s Bohem skrze Krista. Znovuzrozením jsme vešli do osobního, blízkého vztahu s Bohem a Kristem, protože Oni svým Duchem přebývají v nás.

„Všichni jste se vírou v Krista Ježíše stali Božími dětmi“ (Galatským 3:26).

„A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: Abba, Otče“ (Galatským 4:6).

„Přebývá-li ve vás Duch Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista, obživí i vaše smrtelná těla svým Duchem, který ve vás přebývá“ (Římanům 8:11).

„Všichni, kdo se dají vést Božím Duchem, jsou totiž Božími syny. Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste se znovu báli. Naopak, přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče! Sám Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. A jsme-li jeho děti, pak jsme i dědicové, totiž dědicové Boží a spoludědicové Kristovi“ (Římanům 8:14-17).

Skrze Krista v nás přišlo i Boží duchovní království na Zemi (v nás). Bůh nyní, skrze Krista, kraluje v těch, kteří Ho přijímají. Satan byl zbaven svého království, protože Kristus skrze smrt na kříži Golgoty překonal hřích, skrze který Satan vládl nad lidmi. Kristus svojí smrtí přitáhne hříšníky k Bohu.

„Nyní se koná soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. A já až budu vyzdvižen od země, potáhnu (přitáhnu) všechny k sobě. Těmito slovy naznačil, jakou smrtí má zemřít“ (Jan 12:31-33).

„A uslyšel jsem mocný hlas, jak v nebi říká: Ted' přišlo vítězství, moc a království našeho Boha a vláda jeho Mesiáše, neboť byl svržen žalobce našich bratrů, který je dnem i nocí obviňoval před Bohem“ (Zjevení 12:10).

Člověk, který přijal Krista neboli člověk, který se znovu narodil, již není tělesný ve své přirozenosti a není otrokem hříchu.

„Co se narodilo z těla, je tělo; co se narodilo z Ducha, je duch“ (Jan 3:6).

„Přebývá-li však ve vás Boží Duch, pak nežijete v těle, ale v Duchu. Kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li Kristus ve vás, pak je sice tělo kvůli hříchu mrtvé, ale duch žije díky spravedlnosti“ (Římanům 8:9-10).

Znovuzrozený člověk již více není ve zkušenosti tělesný a otrok hříchu, protože má ve zkušenosti nový život - spravedlivý a duchovní Božsko lidský život Ježíše Krista.

Znovuzrozený člověk ve zkušenosti již více není otrokem kladení své vůle před Boží vůli. Ve zkušenosti je osvobozený od otroctví hříchu, zemřel hříchu, “starý člověk” je usmrcen.

„...Hříchu jsme přece zemřeli - jak bychom v něm mohli dale žít? ...Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že náš starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. ...Když zemřel, zemřel hříchu jednou provždy, když nyní žije, žije Bohu. Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši“ (Římanům 6:2.5-7.11 - CEP).

„Své údy už nevydávejte hříchu za nástroje nepravosti, ale jako zmrtvýchvstali vydejte sami sebe i své údy Bohu za nástroje spravedlnosti“ (Římanům 6:13).

„Ano byli jste služebníci hříchu, ale díky Bohu, že jste celým srdcem uposlechli to učení, do něhož jste byli uvedeni. Tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky spravedlnosti. S ohledem na vaši lidskou slabost to řeknu ještě názorněji: Jako jste své údy vydávali do služby nečistoty a nepravosti k páchání nepravosti, tak teď vydávejte své údy do služby spravedlnosti k posvěcení. Jako služebníci hříchu jste byli svobodní od spravedlnosti. Co jste měli z toho všeho, za co se teď stydíte? Vedlo to jen ke smrti. A co teď máte z toho, že jste svobodní od hříchu a sloužíte Bohu? Výsledkem vašeho posvěcení je věčný život! Odměnou hříchu je totiž smrt, ale Božím darem je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Římanům 6:17-23).

Zákon hříchu a smrti, který ve zkušenosti působil v člověku, a který ho zotročoval, takže byl člověk přirozeně hříšný a

smrtelný, byl ve zkušenosti přemožen zákonem Kristova života, který člověk přijal skrze znovuzrození neboli spojení s Kristem skrze ducha.

„...Ale ve svých údech vidím jiný zákon, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, který je v mých údech. Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla? Díky Bohu - on to udělá skrze Ježíše Krista, našeho Pána... A proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši. Zákon Ducha života v Kristu Ježíši tě totiž osvobodil od zákona hříchu a smrti“ (Římanům 7:23-25, 8:1-2).

Znovuzrození neznamená, že jsme nyní bez hříchu, ale že nám je umožněno svobodně si vybrat mezi naší vůlí (hříchem) a Bohem (Boží vůlí), protože díky spojení s Kristem je usmrcen „starý člověk“, který byl tělesný a vždy si vybíral svou vůli.

Znovuzrození znamená osvobození od moci hříchu, která nás zotročovala, osvobození od řetězců hříchu, které nás držely v zajetí, osvobození od „starého člověka“, ale neznamená to osvobození od možnosti znovu zhřešit.

Znovuzrození křesťané jsou osvobozeni od otroctví, kdy si vždy vybírali hřích, již se nemusejí rozhodovat pro hřích, nejsou nuceni rozhodnout se pro hřích, protože zemřeli hříchu - zemřeli staré tělesné hříšné přirozenosti skrze sjednocení s Kristem v duchu.

„Umrťvĕte proto svĕ pozemskĕ sklony - smilstvo, neĕistotu, vĕseň, zlĕ choutky a hlavnĕ chamtivost, coŕ je modlĕřstvĕ, neboť kvĕli takovĕm vĕcem pŕichĕzĕ na neposlušnĕ lidi Boŕhĕ hnĕv. I vy jste se tak dŕĕve chovali; kdysi jste takto ŕili. Teď ale to vĕsĕchno - zuřivost, hnĕv, zĕřřť, urĕŕky i sprostĕ řeĕi - odstraňte ze svĕch ŕst. Nelŕete jedni druhĕm, kdŕŕ jste jĕŕ odloŕili svĕ starĕ jĕ (starĕho ĕlovĕka) s jeho skutky a oblĕkli se do novĕho ĕlovĕka, kterĕ se poznĕnĕm obnovuje k obrazu svĕho Stvoŕitele. Zde uŕ nĕnĕ ŕĕdnĕ ŕek a ŕid, obřezanĕ a neobřezanĕ, barbar a dĕvoch, otrok a svobodnĕ. Vĕsĕchno a ve vĕsĕch je Kristus! Proto se jako Boŕhĕ vyvolenĕ, svatĕ a milovanĕ obleĕte niternĕm soucitem, laskavostĕ, pokorou, mĕrnostĕ a trpĕlivostĕ. Budte mezi sebou snĕšenlivĕ, a mĕ-li nĕkdo k nĕkomu vĕhrady, odpouŕtĕjte si navzĕjem. Tak jako Pĕn od-pustil vĕm, odpouŕtĕjte i vy. Nadto vŕdŕy budte obleĕeni lĕskou, kterĕ je poutem dokonalosti. Ve vaŕich srdcĕch ať vlĕdne Kristŕvĕ pokoj - pŕĕvĕ k nĕmu jste byli povolĕni v jednom tĕle. Budte vdĕĕnĕ. Slovo Kristovo ať ve vĕsĕch pŕebĕvĕ v hojnosti. Navzĕjem se ve vĕŕ moudrosti vyuĕujete a napomĕnejte. S vdĕĕnostĕ v srdci zpĕvejete Bohu ŕalmy, chvalozpĕvy a duchovní pĕsnĕ. Cokoli dĕlĕte, ať uŕ ve slovech ĕi skutcĕch, vĕsĕchno to ĕiňte ve jmĕnu Pĕna Jeŕĕše a dĕkujte skŕze nĕj Bohu Otcĕ“ (Koloskĕm 3:5-17).

13. Život po znovuzrození - Jak se žije přijatým Kristovým životem?

Znovuzrozený křesťan má pokoj s Bohem skrze Ježíše Krista.

„Nyní, když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Skrze něj jsme také vírou získali přístup k této milosti, v níž stojíme a chlubíme se nadějí Boží slávy“ (Římanům 5:1-2).

I když znovuzrozený křesťan může přiznat a odmítnout každý vědomý a úmyslný hřích a již si nemusí volit svoji vůli neboli hřích, protože už není tělesný, tak i nadále si on sám nemůže vybrat Boží vůli způsobem, jakým to mohl Adam, když byl stvořen až do doby, kdy se oddělil od Boha. Znovuzrozený křesťan může sloužit a konat Boží vůli pouze skrze Krista.

„Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho“ (1. List Janův 4:9 - BKR).

Proč a jak můžeme žít podle Boží vůle jediné skrze Krista?

Hřích a starý život zanechal na člověku následky, a proto potřebuje Krista, aby vedl jeho život po znovuzrození.

Které jsou to následky?

- neznalost anebo špatné pochopení Boha a Jeho vůle pro nás

- návyky hříchu, které nás vedou k tomu, abychom žili podle vlastní vůle⁹
- vzpomínky na hřích, které nás vedou k tomu, abychom žili podle vlastní vůle
- psycho-fyzické slabosti, které nás vedou k tomu, abychom žili podle vlastní vůle¹⁰

Znovuzrozený člověk potřebuje Krista jako Pána (nebo vůdce) v každodenním životě, aby dokázal žít v souladu s Boží vůlí.

Boží vůlí je, aby byl Kristus naším Pánem v našem životě.

***„Bůh je věrný. On sám vás povolal ke společenství se svým Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem“ (1. Korintským 1:9).
„...a Pán, jemuž sloužíte je Kristus“ (Koloským 3:24).***

Pouze jeden lidský život znal úplně Boha a Boží vůli a pouze jeden lidský život se z lásky vůči Bohu vždy rozhodoval pro Boží vůli, a to až do smrti - to byl Kristův život. Kristův život je jediný lidský život, který může existovat v Božím království podle standardů Božího království, a proto nám Bůh dal Krista, aby byl naším Spasitelem a Pánem.

Takže znovuzrozený člověk ještě stále není způsobilý, aby sám žil životem podle Boží vůle, nýbrž Boží vůli může naplnit pouze tehdy, když dovolí Kristu, aby žil skrze něj.

⁹ Viz. 2. kapitola - Manifestace hříchu v osobním životě.

¹⁰ Viz. 3. kapitola - Důsledky hříchu v osobním životě.

„Bůh pokoje, který pro krev věčné smlouvy vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše, toho velikého Pastýře ovcí, kéž vás opatří vším dobrým, abyste konali jeho vůli, a působí v nás, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen“ (Židům 13:20-21).

Jak můžeme Kristu dovolit, aby žil svůj život skrze nás neboli aby byl naším Pánem? Vírou.

To znamená, že věříme Jemu a ne sobě, nebo ještě konkrétněji, když se Mu odevzdáme, aby On žil skrze nás tím, že se vzdáváme své vůle.

„Když jste přijali Krista Ježíše jako Pána, pak v něm také žijte. Zapustíte v něm kořeny a budujte se na něm, posilujte se ve víře, jak jste se naučili a s vděčností v ní rostete“ (Koloským 2:6-7).

Nejedná se pouze o víru v pravdu nebo o nějakou deklarativní víru, ale o víru v Osobu, víru v Osobu Krista do té míry, že Mu dovolíme, aby řídil náš život. Proto se víra ztotožňuje s odevzdáním se, odříkáním nebo smrtí sobě.

Tato víra znamená úplnou důvěru a spoléhání se na Krista a ne na sebe. To také znamená rozhodovat se pro Kristovu vůli a ne naši v každodenním životě, skrze neustálé vědomí, že je On v nás Svým Duchem, a že si přeje řídit náš život, pokud Mu to dovolíme.

***„Jsem ukřižován s Kristem. Nežiji už já - Kristus žije ve mně“
(Galatským 2:20).***

Člověk nejenom, že se spojuje s Bohem skrze Krista při znovuzrození, ale může žít podle Boží vůle výhradně vírou, skrze Krista.

Znovuzrozením neboli přijetím Kristova života nám je umožněno, abychom se odevzdali, abychom se zřekli své vůle, abychom zemřeli sobě, a to není nic jiného než zemřít hříchu neboli osvobození od otroctví starému pánu - hříchu, protože v Kristově životě, který jsme přijali, došlo k odevzdání se, sebezapření, smrti sobě neboli smrti hříchu.

Znovuzrozený křesťan má díky přijetí Krista neboli Utěšitele možnost vybrat si nového Pána - Krista, místo starého pána - hříchu, a když se rozhodne pro Krista, člověk může konečně sloužit Bohu a plnit Jeho vůli.

„Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho život patří Bohu. Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši“ (Římanům 6:10-11).

Kristova víra v Otce byla dokonalá, byl dokonale podřízen Otcově vůli skrze dokonalou poslušnost, odevzdání se, odříkání, smrt sobě (hříchu), a to ve velmi obtížných pokušeních a okolnostech. Znovuzrození křesťané vírou vstupují do Kristovy zkušenosti. Je nám umožněn přístup právě k této Kristově zkušenosti - smrti sobě (hříchu), pokud věříme. To je dar, který

jsme přijali při znovuzrození. Proto i my můžeme zemřít sobě, a to je to, co Kristus od nás očekává.

„Kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden“ (Matouš 10:38).

My opravdu můžeme skrze víru vše, co Kristus mohl, včetně toho, že můžeme nosit svůj kříž, a to je úplné zřeknutí se své vůle, díky tomu, že On na sebe vzal svůj kříž dřív než my a kvůli nám a zcela se zřekl sebe a dal nám svůj život, ve kterém existuje tato zkušenost. On je náš osobní Spasitel v pravém slova smyslu.

„Nýbrž oblečte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním“ (Římanům 13:14 - CEP).

Pokud jsme si neustále vědomi Kristova přebývání a Jeho přítomnosti v nás, a pokud Mu věříme a vybíráme si Jeho místo sebe ve všech životních pokušeních a okolnostech, tak On bude skrze nás činit to, co již činil před 2000 lety - žil podle Boží vůle. Tímto způsobem, skrze Krista budeme i my žít podle Boží vůle. Vírou potěšíme Boha.

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu“ (Židům 11:6 - CEP).

Skrze každodenní víru neboli odevzdání se, sebeodříkání neboli umírání sobě, Kristus žije místo nás a skrze nás, a tím

způsobem se člověk obnovuje podle Kristovy podoby, a to je podoba Boží a Bůh je oslaven.

„Pán je Duch, a kde je Pánův Duch, tam je svoboda. My všichni s odkrytou tváří jako v zrcadle odrážíme Pánovu slávu a tehdy jsme Pánovým Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě“ (2. Korintským 3:17-18).

„Nenechte se formovat tímto světem - raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle - co je dobré, náležité a dokonalé“ (Římanům 12:2).

Skrze každodenní život víry s Kristem se znovuzrozený křesťan stále více podobá Kristu. To znamená, že skrze život s Kristem stále více poznáváme Boha a Jeho vůli, vytváříme nové návyky, nové vzpomínky a nové zážitky s Bohem a Kristem, které nahrazují vzpomínky na hříchy, a psychofyzické slabosti jsou neutralizovány, a to je vítězný život.

Kristus nás vede různými životními zkušenostmi, abychom byli jako On a ke slávě Bohu. Rozpoznáváme Jeho ruku v našem životě, a to jak prostřednictvím hezkých okamžiků, tak i skrze potíže a pokušení.

„Ty, které předem znal, totiž předurčil, aby přijali podobu jeho Syna“ (Římanům 8:29).

Kristus čelil nejtěžším životním pokušením a okolnostem¹¹ a zvítězil nad nimi skrze poslušnost Bohu. On vždy a ve všech

¹¹Viz. 8.1 - Kristův život.

situacích, bez ohledu na to, jak velmi těžké byly, udržel důvěru v Boha a měl pokoj s Bohem. A díky této zkušenosti nám může pomoci v situacích, když nám je těžko, když se nám nedaří, když jsme v nejistotě, když nevíme, co dělat, když máme obavy a starosti.

„Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může teď pomoci těm, kdo procházejí zkouškami“ (Židům 2:18).

Musíme Kristu odevzdat všechny naše problémy, ale také touhy i plány. Měli bychom požádat o pomoc a vedení v každé situaci. On je tu vždy pro nás a nikdy nás nezklame.

„Proto vám říkám: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali, a budete to mít“ (Marek 11:24).

„Amen, amen, říkám vám, že o cokoli poprosíte Otce v mém jménu, to vám dá“ (Jan 16:23).

„O cokoli poprosíte v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu. Když mě budete o něco prosit v mém jménu, já to udělám“ (Jan 14:13-14).

Kristus je náš Utěšitel, On se může vcítit do našich problémů, On je náš nejlepší přítel v pravém slova smyslu. On je neocenitelným bohatstvím v našem každodenním životě, pokud se Jím necháme vést.

„Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen“

jako my, avšak zůstal bez hříchu. Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a naši milost, když potřebujeme pomoci“ (Židům 4:15-16).

Toto je nejlepší život, jaký si lze představit. Je to život podle Ducha neboli chození v Duchu. Jinými slovy život neboli chození s Kristem Utěшитelem, který přebývá svým Duchem v našem duchu, a který je hoden toho, abychom se Mu plně odevzdali.

„Žijeme-li Duchem, pak se Duchem také řídíme“ (Galatským 5:25).

„Obřízku v pravém smyslu máme totiž my, kdo sloužíme Bohu duchem...“ (Filipským 3:3).

Víra neboli důvěra v někoho je dynamická věc a musí růst, a to se děje tím, že poznáváme toho, komu bychom měli důvěřovat v živém a blízkém společenství s ním ve zkušenosti, ať už skrze potíže, pokušení nebo krásné chvíle, poznáváním jeho charakteru. Takto bychom měli žít s Kristem, jako kdybychom s Ním byli v manželství. A právě o tomto silném duchovním společenství Bible mluví.

„Manželky, poddávejte se svým mužům jako Pánu. Muž je hlavou své ženy, jako je Kristus hlavou církve, která je jeho tělem a on jejím zachráncem. Jako se tedy církev poddává Kristu, tak ať se i manželky poddávají svým mužům. Muži milujte své ženy tak, jako Kristus miloval církev. On vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil očistnou koupelí svého slova, aby ji

před sebou postavil jako slavnou církev bez jakékoliv poskvrny a vrásky, aby byla svatá a bez úhony. Stejně tak musí muži milovat své ženy jako svá vlastní těla. Kdo miluje svou ženu, miluje sám sebe. Nikdo nikdy neměl své vlastní tělo v nenávisti, ale každý je živí a opatruje, tak jako Kristus svou církev. Jsme přece údy jeho těla. Proto muž opouští otce i matku, aby přilnul ke své manželce, aby se ti dva stali jedním tělem. Toto je veliké tajemství; já však mluvím o Kristu a o církvi“ (Efezským 5:22-32).

Největší a nejlepší dílo, které člověk může učinit je, že bude mít důvěru v Krista, a to znamená, že Mu odevzdá svůj život a svoji vůli a nechá se Jím vést.

„Co máme dělat, abychom činili Boží skutky?“ zeptali se ho. Ježíš jim odpověděl: Toto je ten Boží skutek, abyste věřili v toho, kterého on poslal“ (Jan 6:28-29).

Musíme být připoutáni ke Spasiteli každý den po zbytek našeho života, protože jinak budeme bohové i ve svém novém životě, jako jsme byli i ve starém životě. Křesťanskou výzvou je zemřít sobě, aby Kristus mohl žít skrze nás a přinášet skrze nás Své ovoce.

„Amen, amen, říkám vám: Pokud zrno pšenice nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Pokud však zemře, přinese hojnou úrodu. Kdo lpí na svém životě, ten jej ztratí. Kdo na svém

životě v tomto světě nepří, uchrání jej k věčnému životu“ (Jan 12:24-25).

„Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, pokud nezůstane ve kmeni, tak ani vy, pokud nezůstanete ve mně. Já jsem vinná réva a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce; beze mě nedokážete nic“ (Jan 15:4-5).

Život víry neboli život v Duchu není jenom chození s Kristem, nýbrž i s Bohem, naším Otcem, ke kterému stejně tak máme přístup, a se kterým máme společenství skrze Krista.

„Ať jsou všichni jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě; ať jsou i oni jedno v nás, aby svět věřil, že jsi mě poslal. Dal jsem jim slávu, kterou jsi dal mně, aby byli jedno, jako my jsme jedno“ (Jan 17:21-23).

„...abyste i vy měli spolu s námi podíl na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. Toto píšeme, aby vaše radost byla dokonalá“ (1. List Janův 1:3-4).

„Ježíš mu odpověděl: Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo; můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a zůstaneme u něj“ (Jan 14:23).

Skrze víru člověk roste v osobním poznání Boha a Krista, různými zkušenostmi, a tímto způsobem víra člověka dále roste, a tak oslavuje Boha skrze Krista.

„...aby byl Bůh vždy oslavován skrze Ježíše Krista...“ (1. List Petrův 4:11).

Vítězný křesťanský život je dar od Boha, který přijímáme skrze znovuzrození, což představuje sjednocení v duchu s vítězem Ježíšem Kristem. Na naší víře a naší důvěře v Boží Slovo, které nám hovoří o přijatém daru a na našem vědomí toho, co máme a s kým jsme sjednoceni, závisí, který život v nás bude dominovat - zda nový Kristův vítězný život, který jsme přijali v duchu anebo naše staré zvyky, staré vzpomínky a staré slabosti. Jsme povoláni k tomu, abychom věřili a naše úsilí musí být zaměřeno pouze tímto směrem, protože skrze víru můžeme Boha potěšit a žít podle Boží vůle.

„Bojuj ten dobrý boj víry...“ (1. Timoteovi 6:12).

Boží a Kristova láska k člověku, která se nakonec manifestovala na kříži Golgoty, nejsilněji přitahuje člověka a vyvolává v něm touhu, aby odevzdal svůj život Spasiteli a zapomněl na sebe.

„V tom se projevila Boží láska k nám, že svého Syna, toho jednorozeného, poslal Bůh na svět, abychom skrze něj získali život. V tom je láska, ne že my jsme milovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako smírou oběť za naše hříchy“ (1. List Janův 4:9-10).

„My milujeme, neboť on první miloval nás“ (1. List Janův 4:19).

13.1. Co když učiníme hřích, i když jsme znovuzrození?

Pokud znovuzrozený křesťan učiní vědomý a úmyslný hřích nebo náhodou činí nějaký hřích nepřetržitě, to znamená, že se více či méně distancoval od živého vztahu s Bohem a Kristem. Jeho víra buď oslabila anebo možná byla ztracena kvůli touze po nezávislosti na Bohu a touze uspokojovat sebe, což je terén, na kterém byl Adam.

On musí činit pokání, a to znamená, že musí přiznat hříchy a odmítnout je v tom smyslu, že se jich zřekne, naučí se lekci a obnoví důvěru v Boha a Krista a bude pokračovat v životě blízkého společenství s Nimi. Setrvávání v hříchu ztěžuje jejich přiznání a zavržení. Stejně tak brání růstu ve víře a v osobním blízkém vztahu s Bohem a Kristem, který má vést nejen k oslavování Boha skrze nás, ale také k naší obnově a očistění od starých hříchů a důsledků hříchu.

Znovuzrození anebo vlastnictví Kristova života neznamená, že člověk již nemůže hřešit nebo ztratit spasení. Satanovi, padlým andělům a Adamovi, kteří si svobodnou vůlí vybrali hřích, se přesně to stalo, i když byli stvořeni dokonalí.

„To si nevážíš jeho štědré laskavosti, shovívavosti a trpělivosti? Nechápeš, že tě Boží dobrota vede k pokání? Ty si ale svou tvrdostí a nekajícím srdcem proti sobě hromadíš hněv, který se zjeví v den hněvu a Božího spravedlivého soudu“ (Římanům 2:4-5).

Přestože jsme znovuzrození, bez přiznání a odmítnutí každého vědomého a úmyslného hříchu, ze kterého budeme usvědčeni skrze život, naše víra a jakákoliv náboženská praxe je falešná a k ničemu a dříve nebo později bude odhalena.

„Když jsme tedy obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme i my každou přítěž i hřích, který nás tak snadno svazuje, a vytrvale pokračujme v běhu, ležícím před námi. Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry...“ (Židům 12:1-2).

Kristus od nás nevyžaduje to, co nám již nedaroval skrze znovuzrození - abychom mohli přiznat a odmítnout každý vědomý a úmyslný hřích. Kristu musíme odevzdat naše konkrétní hříchy a sklony ke hříchu skrze vyznání a odmítnutí a on učiní zázrak - osvobodí nás od hříchu a náklonosti a budeme mít pokoj a požehnání. On je skutečným Spasitelem, kterému musíme důvěřovat, aniž bychom se ve své moci snažili osvobodit se od hříchu. Kristus nám skrze dar Jeho života umožnil vzdát se sebe, aby On mohl žít skrze nás, a to je evangelium.

13.2. Naplnění Zákona skrze Krista

Člověk ve své síle může být poslušný slovu Božího zákona (10-ti přikázáním),¹² pravidlům nebo formě. Může být morální a disciplinovaný, zatímco si myslí, že slouží Bohu, aniž by ve skutečnosti zemřel sobě, aby Kristus mohl žít skrze něj. Toto je

¹²2. Mojžíšova 20:1-17.

nejnebezpečnější koncept nezávislosti na Bohu, kdy si myslíte, že sloužíte Bohu, ale klamete sami sebe, protože ve skutečnosti jste vy bohem a pánem ve svém životě. To se nazývá legalismus (zákonictví), kdy se snažíte být dobří sami, bez Krista. To není nic jiného než prokletí, kdy je odmítnut dar milosti, což znamená, že pouze Kristus dokáže skrze vás vykonávat Boží vůli, ale ne i vy sami.

„Neodmítám tu Boží milost. Spočívá-li totiž spravedlnost v plnění Zákona, potom Kristus zemřel zbytečně“ (Galatským 2:21).

„Všichni, kdo spoléhají na skutky Zákona, jsou ale pod prokletím, neboť je psáno: Proklet buď každý, kdo neplní a nedodržuje vše, co je zapsáno v knize Zákona. Že Zákon před Bohem nikoho neospravedlní, je zřejmé z toho, že „Spravedlivý bude žít z víry“ (Galatským 3:10-11).

„Zbavili jste se Krista, vy všichni, kdo se ospravedlňujete Zákonem; odpadli jste od milosti“ (Galatským 5:4).

Člověk skrze skutky Zákona vlastně Bohu nabízí svoji nedokonalou formální poslušnost, která není přijatelná pro život v Božím království. Člověk skrze skutky Zákona neboli skrze svoji nedokonalou formální poslušnost, vědomě nebo nevědomě popírá Krista jako Spasitele, protože v podstatě Krista nepotřebuje, aby sloužil Bohu, nýbrž on údajně dokáže sloužit Bohu tím, že dodržuje Zákon.

„Kdyby tu byl Zákon, který by dokázal přinést život, potom by spravedlnost opravdu vyplývala ze Zákona. Písmo ale zahrnuje všechny lidi pod hřích, aby všem věřícím nabídlo zaslíbení založené na víře v Ježíše Krista“ (Galatským 3:21-22).

Křesťanskou výzvou není nedokonalá formální poslušnost, a to znamená konat dobré skutky a dodržovat Zákon svou vůlí a ve své vlastní síle. Křesťanskou výzvou je víra, a to konkrétně znamená zemřít sobě, aby Kristus mohl žít skrze nás, a aby skrze nás přinášel Své ovoce.

„Ovocem Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost a zdrženlivost. Tomu se žádný zákon nevyrovná“ (Galatským 5:22-23).

Boží Zákon není zrušen, ani zrušen být nemůže, ale nezbytná spravedlnost, která je potřebná pro spasení se nezískává prostřednictvím skutků Zákona, ale skrze, a to jedině vírou, nejdříve tím, že přijmeme Krista skrze znovuzrození a potom tím, že Mu dovolíme, aby skrze naše každodenní umírání sobě, žil skrze nás.

„Rušíme tedy vírou Zákon? V žádném případě! Naopak, Zákon potvrzujeme“ (Římanům 3:31).

Je to Kristus, kdo musí dělat dobré skutky a dodržovat Zákon skrze nás. A opravdu je to nadpřirozený zázrak, který se protíví lidské přirozenosti, která chce přispět ke svému spasení.

Kristus je jediný člověk, který konal dobré skutky a dodržoval Zákon skrze dokonalou poslušnost Bohu, jako jediný přijatelný standard Božího království, který člověk sám nemůže splnit, jedinečně skrze Krista tím, že zemře sobě, aby Kristus mohl žít a dodržovat Zákon skrze nás.

„Co bylo pro Zákon kvůli slabosti těla nemožné, to vykonal Bůh: Poslal svého vlastního Syna, aby se vypořádal s hříchem v těle, jaké má hříšný člověk. Na tomto těle odsoudil hřích, aby spravedlivý požadavek Zákona byl naplněn na nás, kdo nežijeme podle těla, ale podle Ducha“ (Římanům 8:3-4).

„Kristus je totiž završením Zákona, aby byl ospravedlněn každý, kdo věří“ (Římanům 10:4).

13.3. Je potřeba, abychom byli v nějakém společenství?

Znovuzrozený křesťan je součástí skutečného křesťanského společenství neboli těla, jehož hlavou je Kristus.

„A tak již nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny. Byli jste postaveni na základ apoštolů a proroků, kde je úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm se celá stavba spojuje a roste ve svatý chrám v Pánu. V něm se i vy společně budujete, abyste byli Božím příbytkem v Duchu“ (Efezským 2:19-22).

„...Muž je hlavou své ženy, jako je Kristus hlavou církve, která je jeho tělem a on jejím zachráncem“ (Efezským 5:23).

Existuje jedno veliké tělo neboli jedno veliké společenství, které tvoří křesťané z celého světa dnes i skrze věky. Oni všichni se dnes i v průběhu staletí, různými způsoby organizovali skrze oficiální náboženské organizace (církve), hnutí, nezávislé služby anebo domácí společenství.

V jednom z těchto společenství by měl každý křesťan najít své místo, ale ne za každou cenu a ne proti Boží vůli.

Jako děti Boží, pokud je to možné, bychom měli praktikovat křesťanské společenství s dalšími Božími dětmi. Boží vůle je, abychom byli ve společenství s ostatními kvůli bohoslužbě (oslavování Boha, studiu Božího Slova), kvůli našemu vlastnímu duchovnímu růstu i duchovnímu růstu druhých, kvůli službě druhým lidem skrze šíření evangelia, kvůli přitahování druhých hříšníků k Bohu, aby i oni byli spaseni a také připraveni na druhý Kristův příchod.

„Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale všechny údy nemají stejný úkol, tak i nás je mnoho, ale v Kristu jsme jedno tělo a jako jednotlivé údy patříme k sobě navzájem. Podle milosti, již se nám dostalo, máme rozdílné dary: kdo má proctví, ať je užívá v souladu s vírou; kdo má službu ať slouží; kdo je učitel, ať učí; kdo umí povzbuzovat, ať povzbuzuje; kdo rozdává, ať je štědrý; kdo vede druhé, ať je pilný; kdo pomáhá potřebným, ať to dělá s radostí“ (Římanům 12:4-8).

To nutně neznamena, že všichni, kdo se nazývají křesťané jimi skutečně jsou, ani to, že je pod Božím vedením každá organizace nebo společenství věřících.

Nejlepší ochranou je osobní vztah s Bohem a Kristem, který nás povede k tomu, s kým a jak máme mít společenství.

„Tyto věci jsem vám napsal o těch, kteří vás svádějí. Ve vás však zůstává pomazání, které jste přijali od něj, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. To pomazání vás učí všemu a je skutečné - není to žádný klam! Jak vás naučilo, zůstávejte v něm“ (1. List Janův 2:26-27).

14. Pravá křesťanská zkušenost

Pravá křesťanská zkušenost neboli výsledek osobního vztahu s Bohem a Kristem, skrze víru, je vítězný život, pokoj a radost.

„Ale díky Bohu, který nám dává vítězství v našem Pánu Ježíši Kristu“ (1. Korintským 15:57).

„Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočínutí svým duším“ (Matouš 11:28-30 - CEP).

„Odkazuji vám pokoj, svůj pokoj vám dávám; já dávám jinak, než jak dává svět“ (Jan 14:27).

„Radujte se v Pánu vždycky; znovu říkám: Radujte se! Všichni lidé ať znají vaši vlídnost. Pán je blízko. O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Filipským 4:4-7)

„Neříkám to proto, že bych trpěl nedostatkem; naučil jsem se totiž být za všech okolností spokojen. Umím se uskromnit a umím užívat hojnost. Do všeho jsem v každém ohledu zasvěcen: být sytý i hladový, mít nadbytek i nedostatek. Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje“ (Filipským 4:11-13).

Bible nám říká, jak má vlastně žít křesťan, který je v duchu sjednocen s Bohem a Kristem.

„O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“ (Filipským 4:6-7).

„Říkám vám: Žijte Duchem a nepodlehnete tělesným sklony. Tělesné sklony míří proti Duchu a Duch proti tělu; navzájem si odporují, abyste nemohli dělat, co chcete. Když jste však vedeni Duchem, nejste pod Zákonem“ (Galatským 5:16-18).

„Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. Buďte mezi sebou snášeliví a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Nadto vždy buďte oblečeni láskou, která je poutem dokonalosti. Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj - právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte vděční. Slovo Kristovo ať ve vás přebývá v hojnosti. Navzájem se ve vši moudrosti vyučujte a napomínejte. S vděčností v srdci zpívejte Bohu žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Cokoliv děláte, ať už ve slovech či skutcích, všechno to číňte ve jménu Pána Ježíše a děkujte skrze něj Bohu Otci“ (Koloským 3:12-17).

„Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydávali své životy Bohu jako živou, svatou a příjemnou obět; to ať bude vaše pravá bohoslužba. Nenechte se formovat tímto světem - raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle - co je dobré, náležité a dokonalé... Láska ať je bez přetvářky. Mějte odpor ke zlu, tíhněte k dobru. Milujte se navzájem bratrskou láskou,

projevujte si navzájem uctívost. V pilnosti buďte vytrvalí, ve službě Pánu horliví, v naději radostní, v soužení trpěliví, v modlitbě vytrvalí, přispívejte svatým v nouzi, věnujte se pohostinnosti. Dobrořečte těm, kdo vás pronásledují - nezlořečte, ale dobrořečte. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Berte na sebe navzájem ohled, nebuďte domýšliví, ale mějte sounáležitost s obyčejnými. Nespoléhejte na vlastní moudrost. Nikomu neodplácejte zlo zlem. Ať všichni vidí, že vám jde o dobro. Pokud záleží na vás, mějte se všemi lidmi pokoj. Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo Božímu hněvu - je přece psáno: Má je pomsta, já zjednám odplatu, praví Hospodin. Právě naopak: Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu jíst, a pokud žízní, dej mu pít. Tím, že to učiníš, shrneš mu na hlavu žhavé uhlí. Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem... Nikomu nic nedlužte než vzájemnou lásku; kdo miluje druhého, totiž naplnil Zákon. Vždyť přikázání „Necizolož, nezabíjej, nekraď, nezávid“ a všechna ostatní jsou shrnuta ve větě: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Láska bližnímu nikdy neublíží - proto je naplněním Zákona láska. A ještě něco. Rozumějte, jaká je doba, protože přišel čas probudit se ze spánku. Spása je nám teď blíže, nežli když jsme uvěřili. Noc pokročila a den je blízko. Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla! Žijme poctivě jako ve dne: ne v obžerství a opilství, ne zhýrale a nestydatě, ne ve svárech a závisti. Místo starostí o tělesné touhy se oblečte do Pána Ježíše Krista“ (Římanům 12 a 13).

Když věříme, že Ježíš Kristus doslova žije v nás, tak se nikdy nezaměřujeme na naše schopnosti, naše úsilí dělat to, co je dobré, ale ani na naše nedostatky. Ti kteří tomuto rozumí a věří tomu, udržují svoje oči upřené na Krista, jsou si neustále vědomi Jeho přítomnosti a s tímto vědomím, Kristus usměřňuje jejich jednání, oslovuje je, utěšuje, pozvedává, posiluje je zevnitř, koriguje je, vyučuje, obnovuje. Když žijeme tímto způsobem, my jsme neustále vítězové a rosteme ve víře a duchovnosti, pokud nezměníme své zaměření od Krista na sebe, tehdy je možné, že budeme zažívat pády, a že budeme přemoženi nepřítelem. Ale i tehdy, pokud se znovu zaměříme na Krista, vstáváme jako kdybychom nikdy nepadli, naučíme se novou lekci a budeme se ho ještě pevněji držet. Proto jsme vítězové.

Toto je slavné evangelium, kterému věříme, podle kterého žijeme, a které hlásáme zatímco očekáváme nejvýznamější okamžik v našem životě - Kristův druhý příchod.

Chvála a sláva Bohu, našemu Otci i Jeho Synu Ježíši Kristu, našemu Spasiteli a Pánu.

15. Moje osobní svědectví

Když jste kazatelem evangelia nebo přednášejícím, stáváte se v určitém smyslu veřejnou osobností, a proto věřím tomu, že je užitečné, aby o vás lidé měli bližší a přesné informace. Z tohoto důvodu zvěřejňuji svoje osobní svědectví ve zkrácené formě.

Katolické dědictví

Narodil jsem se v roce 1979 v Podgorici, hlavním městě Černé Hory, jako katolík, albánské národnosti. Můj zájem o náboženství jako mladého muže byl nadprůměrný a výsledkem toho bylo, že jsem začal číst Bibli, protože jsem věřil, že je to skutečně Boží Slovo. Ačkoli jsem nejprve nevěděl, odkud tento zájem vzešel, později jsem si uvědomil, že Bůh ve skutečnosti každého člověka zve různými způsoby, aby se s Ním spojil. Situace byla podobná i s mým mladším dvouletým bratrem Zoranem.

Čtení Bible, v té době, jakkoli povrchní, mě nevyhnutelně dovedlo k mnoha dilematům a otázkám ohledně víry. Je logické, že jsem hledal vysvětlení od katolických kněží, kteří v té době pro mě byli ohledně náboženství největší autoritou. Jejich vysvětlení neodpovídala tomu, co jsem četl v Bibli, což pro mě ze začátku bylo šokující. To mě přimělo k tomu, abych se více věnoval těmto nejvýznamějším otázkám týkajících se lidského života.

Při studiu Bible, navzdory skutečnosti, že jsou katolíci horliví, pokud jde o navštěvování církve a účast na jejich rituálech a bohoslužbách, mě zaujalo něco neobvyklého. Se skromnými znalostmi Bible, ale s velkým nadšením a zájmem o náboženské otázky a dilematy o korektnosti katolické víry jsem byl nevyhnutelně konfrontován s realitou, že mnohé věci v životě nejsou takové, jak nám je představují ještě od dětství. Až do doby dospívání, a to bylo v polovině 90. let, jsem věřil, pokud to bylo v mé doméně znalostí a pochopení, že je katolicismus jediné správné náboženství na světě.

Sobota

V létě v roce 2000, když mi bylo 21 let, se stala událost, která byla jedním ze zlomových okamžiků v mém životě. Potkal jsem se s přítelem z dětství, který byl obchodníkem. Na tomto setkání je významné to, že zdůrazňoval, že nepracuje v sobotu, a že je členem církve adventistů sedmého dne. Požádal jsem ho, aby mi vysvětlil, proč v sobotu nepracuje. Jeho odpověď byla, že ve svých 10-ti přikázáních v Bibli Bůh řekl, že sobota má být dnem odpočinku, a že se má světit.

„Copak není neděle dnem, který se má světit, vždyť se v Bibli píše, že byl Ježíš vzkříšen v neděli?“ zeptal jsem se.

On mi na to řekl, že je sobota čtvrté Boží přikázání, a že zachování dne odpočinku nemá nic společného s Ježíšovým vzkříšením.

Rozhovor skončil u toho, ale pro mě to byla příležitost prohloubit si své studium. Velmi rychle jsem pochopil, že

zachovávání neděle nemá základ v Bibli, a že ten den v minulosti u pohanických národů představoval den boha Slunce, a proto je neděle v mnoha jazycích nazývána “den slunce”, a to i v albánském jazyce, kterým já hovořím. Poté jsem ztratil víru v katolicismus, protože není přinejmenším biblicky udržitelný.

Roky s Miroljubem Petrovičem (2002-2009)

Během roku 2002 jsem se seznámil s geologem Miroljubem Petrovičem z Bělehradu, který byl pravidelným hostem v regionálních televizních stanicích podporujících kreacionismus. Kreacionismus je směr, který vědecky dokazuje, že Bůh stvořil svět a člověka, a že jsou biblické zápisy pravdivé. Všiml jsem si, že i Petrovič světlí sobotní den. Ocitl jsem se ve společnosti Petroviče, přestože v té době v podstatě nepatřil k žádné náboženské organizaci.

V té době jsem si už uvědomoval, že katolicismus je náboženství, které vzešlo z pohanství, a že nemá žádný základ v Božím Slovu, ale také jsem si uvědomil, že i jiné církve byly daleko od toho, co učí Bible.

Od Miroljuba jsem dostal potvrzení, že Bible je jediným měřítkem pravdy, a že Bůh nevyžaduje, aby byl člověk členem nějaké církve, aby mohl být věřící, a aby mohl být spasen. Já nepatřím k žádné náboženské organizaci na světě, ani jsem nikdy nepatřil, pokud se nepočítá katolické dědictví. Jsem naprosto nezávislý na jakýchkoli církvích, sektách, kultech nebo jakékoliv jiné náboženské organizaci.

S Petrovičem jsem strávil hezké chvíle, téměř nezapomenutelné. Přestože jsme se setkali v roce 2002, slyšel jsem o něm již v letech 1998-1999, sledoval jsem ho v černoohorské televizi, kdy mě zaujal a vzbudil ve mně touhu se s ním seznámit. Byl jsem nadšený z toho, co tehdy představoval.

S Miroljubem jsem dvakrát navštívil Izrael a navštívili jsme významná místa známá z biblické historie. Byli jsme také třikrát v USA - jednou jsme se zúčastnili zdravotního semináře a dvakrát jsme navštívili americké národní parky, kde byl Miroljub mým průvodcem a předkládal vědecké důkazy o stvoření, biblické potopě a podobně.

S Miroljubem jsem se poprvé zapojil do „Božího díla“ tím, že jsem se stal jeho spolupracovníkem při realizaci projektů, které vědecky dokazují existence Boha, že je Bible Božím Slovem a při propagaci zdravého životního stylu. To, že jsem byl blízky s Miroljubem vedlo k tomu, že jsem formálně dělal recenze všech jeho knih.

Jednou z nejvýznamějších věcí, které jsem od Miroljuba slyšel bylo to, že Ellen Whiteová byla, jak on řekl, Božím prorokem. Ellen Whiteová byla jedním z průkopníků adventního hnutí, které vzniklo ve Spojených státech v polovině 19. století, a ze kterého později vznikla Církev adventistů sedmého dne. Prakticky od roku 2002 jsem začal číst spisy Ellen Whiteové a velmi brzy jsem získal osobní přesvědčení, že ona opravdu byla inspirovaná Bohem a tento postoj jsem do dnešní doby nezměnil, i přesto, že jsem nikdy nebyl adventistou. Samozřejmě si nemyslím, že Ellen Whiteová byla neomylná anebo, že jí byla zjevená veškerá pravda.

Moje spolupráce s Miroľjubem skončila v roce 2009.

Přírodní medicína

Věřím, že duchovní rozvoj a dosažení kvality života v pravém slova smyslu není možné bez fyzického zdraví. Právě z toho důvodu jsem v roce 2009 v Podgorici založil Institut pro přírodní medicínu, nevládní organizaci, která propaguje zdravý životní styl a přírodní léčbu. Právě díky Miroľjubovi jsem si již dřív uvědomil důležitost zdravého životního stylu. Školil jsem se ve Spojených státech v letech 2008-2009, ve zdravotních střediscích, která se nacházela v přírodě, a které vedli již zemřelý Danny Vierra, Agatha Trash a další křesťané prominentní v přírodní medicíně. Do dnešní doby jsem napsal více než 1100 jednotlivých programů léčby a čištění organismu pro lidi s různými zdravotními problémy a výsledky jsou velmi úspěšné. Pokud jde o přírodní medicínu, dlužím nejvíce Dr. Richardu Schultzovi, jehož metody a techniky používám nejvíce, za což zase všichni, kteří se zabýváme tímto typem přírodní léčby, dlužíme Miroľjubovi, který poprvé propagoval Schultze na našem území.

Boží disciplína

Když člověk věří pravdě, i pokud se jedná pouze o částečnou pravdu, ale nežije v souladu s touto pravdou, takový člověk je přinejmenším problematický hříšník a potřebuje Boží disciplínu. Nejsem příliš hrdý na některé své ztracené roky, které jsem

strávil v různých dobrodružstvích a ani na to, že jsem se příležitostně, i když pouze formálně účastnil tradičních pohanských katolických obřadů, a to zejména proto, že jsem si byl vědom toho, že to všechno bylo falešné, k ničemu a koneckonců i nebezpečné. Měl jsem zkušenosti i s okultismem, s bojovým uměním a také se světskými obchody. Nebyl jsem vždy příkladem, dělal jsem chyby. Ačkoliv pro mě některé z těchto zkušeností byly velmi bolestivé, byly v určitém smyslu i užitečné. Bůh použil celou řadu situací, aby mě přitáhl s Sobě a vychovával, a to bylo nejúčinnější, když mě nechal dostat se do potíží.

Také jsem se naučil tomu, co to znamená být úspěšným v sekulárním dočasném smyslu, protože jsem po mnoho let byl ve vysokém postavení v oblasti žurnalistiky, finančně jsem stál velmi dobře a měl jsem i formální vzdělání.

Roky s Pavlem Simovičem - odmítnutí Trojice (2012-2017)

V polovině roku 2012 jsem spolu s Pavlem Simovičem z Ceti nje založil Institut pro výzkum náboženství (IRI). Během 5-ti let společného působení jsme Pavel i já vydali více než 20 knih, z nichž jsem já napsal 3. Nejvýznamějším projektem byla Bible - Nový revidovaný překlad.

Právě během roku 2012 jsem pochopil, že Trojice, i když je to nejdůležitější učení oficiálního křesťanství, je ve skutečnosti falešné učení. Pochopil jsem, že Trojice je největší překážkou pro správné poznání Boha a Jeho Syna Ježíše Krista, jakož i pro pochopení toho, co pro nás udělali a stále dělají.

Také s Pavlem jsem strávil velmi hezké chvíle. Projekt IRI, který jsme vedli, byl všeobecně založen na proadventistické teologii a na Ellen Whiteové jako největší autoritě, i když v té době jsme s adventistickou církví neměli žádné dotykové body.

Nikdy jsem nebyl krutým legalistou, ale přece jen jsem byl jakýmsi legalistou zaměřeným na Zákon. To bylo proto, že jsem věřil tomu, že je i Bůh legalista, a že vesmír funguje na základě právních zákonů, že má člověk právní problém kvůli hříchu, a že je Ježíš Kristus právní Spasitel. Tímto vlivem na mě působila právě proadventistická teologie, stejně jako špatné pochopení spisů Ellen Whiteové.

S Pavlem od roku 2017 již nepracujeme na společném projektu.

Evangelium

Přestože jsem byl do té doby již mnoho let nábožensky založený a zapojený do „Božího díla“ skrze mnohé projekty, začátkem roku 2017 došlo k největší změně v mém životě. Bůh mi otevřel oči a ukázal, že Ježíš Kristus na kříži Golgoty reálně položil svůj život navždy - to znamená, že už nikdy neuvidí svého Otce, kterého miloval víc než Sebe, že už nikdy nebude znovu existovat, a to vše z lásky vůči Otci, a aby mě spasil od hříchu. Upřímně jsem uvěřil tomu, co pro mě Bůh udělal skrze Krista na Golgotě a co nebylo možné skrze víru v Trojici. Od té doby se v mém životě vše změnilo. Konečně jsem zažil spasení a vysvobození. Něco, co jsem nikdy předtím neměl. Poprvé mi křesťanství začalo dávat smysl. A nejenom mně, nýbrž i mé manželce.

Konečně jsem pochopil, jak moc mě Bůh miluje, a jak se na mě dívá. Pochopil jsem, že se Bůh na mě nikdy nezlobil kvůli mým hříchům. Pochopil jsem, že Bůh není přísným Otcem, který čeká na to, až jeho děti udělají chybu, aby je mohl potrestat anebo jim počítal přestoupení, nýbrž že je velmi starostlivým Otcem, který mě chce zachránit. Pochopil jsem, že Bůh neobětoval jednorozeného Syna kvůli Sobě, aby údajně uspokojil právní spravedlnost, která si vyžaduje smrt Jeho dětí, které jsou hříšníky, ale obětoval Syna kvůli mně, aby mně pomohl, a to tím způsobem, že mi skrze tuto nekonečnou oběť jasně ukáže a dokáže, že mě miluje bezpodmínečnou láskou bez výhrad, abych se Ho již nemusel bát, a abych k Němu přišel a měl nový život.

Nikdy nezapomenu na dny, kdy jsem studoval Golgotu a vyprávěl o tom ostatním. Nebylo málo těch, kterým kvůli tomu tekly slzy. Také nebylo málo těch, kteří se právě v té době obrátili k Bohu. Tehdy jsem se rozhodl vzdát se všech projektů a všeho, co jsem do té doby dělal, protože toto pro mě bylo skutečné spasení a vysvobození. Také jsem se vzdal křtu, i když byl formálně správný - ve jménu Ježíše Krista, ale do té doby jsem nechápal, co to znamená být pokřtěn ve jméno Ježíše Krista a do jeho smrti. Prostě jsem chtěl, nejen v zásadě, ale také formálně zrušit starý život a začít nový.

Spasení, vysvobození neboli znovuzrození, a to je přijetí Kristova vítězného života dovnitř sebe, je velmi reálná věc. Kristus v nás - to je evangelium neboli radostné poselství. To je moje osobní zkušenost. Já jsem syn Boží. Konečně mám dobrý osobní vztah s Otcem a s Jeho Synem, mým Spasitelem. Neříkám o

sobě, že jsem zvítězil nad každým hříchem anebo že jsem očištěný od všech svých starých hříšných sklonů a zvyků, ale věřím, že Kristus ve mně to dílo dokončí, aby Jeho a můj Otec mohl být oslaven skrze mne, a abych jednoho dne mohl před Ním stát.

Můj život byl i dříve v jistém smyslu oddán Bohu - byl jsem v „Božím díle“ a neměl jsem úmysl tuto práci měnit, byl jsem zcela bez světských, obchodních a osobních ambicí. Nyní jsem se však zcela odevzdal Bohu a Bůh mi do mého srdce vložil, že bych měl veřejně kázat evangelium, které jsem osobně objevil a zažil, kázat evangelium, které je založené na tom, co Otec a Syn vykonali pro nás všechny, což je evangelium, které skutečně osvobozuje člověka ve velmi praktickém smyslu.

Křesťanská síť EX-YU

Po rozsáhlém studiu evangelia po dobu asi 6-ti měsíců, téměř po celé dny, počínaje koncem roku 2016 jsem se rozhodl, že veřejně představím to, co jsem studoval a prožil, což se stalo ve Zlatiboru v červnu v roce 2017, kdy jsem přednesl sérii přednášek nazvanou „Zachraň svůj život, dokud ještě není pozdě“.

Přestože jsem se věnoval studiu jako nikdy předtím a Bůh mi je svědkem, stejně jako moje rodina, jsem Bohu vděčný za to, že používal lidi, kteří mi pomohli pochopit podstatu a nejvíce mi v tom pomohl David Clayton z Jamajky, který mě i pokřtil. S Claytonem jsem naprosto v souladu ohledně evangelia, ale to

neznamená, že o všech ostatních otázkách uvažujeme stejným způsobem.

V polovině roku 2017 jsem oficiálně zahájil evangelizační projekt Křesťanská síť EX-YU, který propaguje evangelium prostřednictvím veřejných přednášek, vydavatelské činnosti a dalších projektů. Moji bratři a sestry jsou společně se mnou shromážděni kolem Křesťanské sítě EX-YU a v současné době, kromě Claytona, stejné evangelium hlásají i bratři Nader Mansour a Imad Awde z Austrálie, stejně jako bratr Aleksandar Petrovič ze Spojených států, a kteří mě v roce 2018 vysvětili.

Financování

V současné době žiji v Podgorici, v domě svých rodičů, mám oddělené patro pro sebe. V současné době jsem financován z osobních zdrojů - z příjmů, které si vydělám přírodní léčbou, z podpory blízkých přátel, kteří se pro to sami rozhodli a díky podpoře mého rodného bratra. Můj výdělek a podporu používám na „Boží dílo“, pro ty, kteří se na tomto díle podílejí různými způsoby, na podporu těch, kteří potřebují pomoc a na moje osobní potřeby. Jsem vděčný Bohu, že se stará o mě i o moji rodinu i o to, co dělám, velmi zvláštním způsobem.

Manželství

Z mé vlastní zkušenosti mohu říct, že Bůh požehnal můj život ve všech směrech, stejně jako moje manželství. Jedním zázračným způsobem mě Bůh v roce 2012 spojil s Ninou, která se

stejně jako já narodila jako katolík s albánskou národností a ve velmi krátké době přijala biblické křesťanství. Informace o tom, že katolická církev změnila Boží přikázání z Bible, byla pro Ninu zásadní informací k tomu, aby začala přemýšlet jiným způsobem.

Náš manželský vztah je od prvního dne stabilní a rozvíjí se. Naše láska stále roste, a to je věc, za kterou se neustále modlíme k Bohu. Bůh v mém životě postavil věci tak, že manželská stabilita a ohromná vzájemná láska mezi mnou a Ninou jsou ve skutečnosti základem všeho, co dělám. Nina je i můj spolupracovník, nejlepší i nejunpřímnější přítel a společně máme spoustu zkušeností s Bohem. Sdílím s ní všechno, povzbuzuje mě a podporuje ve všem, co dělám a trávíme doslova 99 procent našeho času společně. Naše dcery Ana a Matea jsou součástí nás.

Pokušení a příprava na konec

Já osobně, stejně jako všichni, kteří jsou na stejné cestě jako já, se snažíme žít a pracovat tak, jak to Bůh od člověka očekává, věříme Jeho Slovu a konečně nekompromisně představujeme koncepci evangelia, která se nazývá Kristus v nás. Víme, že budeme pod tlakem, a že budeme dostávat různé etikety, protože nás na to Bible upozorňuje a také proto, že se stejný scénář opakuje skrze celou historii.

Bez ohledu na to, jak moc je nový život kterým žijeme dynamický, krásný, radostný, s hojností pokoje, existuje cena v negativním smyslu, která se musí platit, a tak tomu bude až do

Kristova druhého příchodu. Kromě různých pokušení se kterými se setkáváme jako nikdy předtím, a která jsou často bolestivá, ale která nás stále víc přitahují k Bohu a obohacují naše zkušenosti s Ním, čelíme i pomluvám, klepům, narážkám a nepochopení. Bůh to všechno samozřejmě používá k tomu, aby mě vychovával, aby mě zachránil a ochránil před sebou samým, a aby mě připravil pro nadcházející těžké časy a především obohatil moje zkušenosti s Ním, abych Mu stále více důvěřoval.

Lidé, kteří jsou mi blízcí vědí, že jsem se ještě před lety rozhodl, že nebudu odpovídat na obvinění ani se účastnit různých diskusí, dokonce ani diskusí teologické povahy, a tímto rozhodnutím chci vědomě dovolit Bohu, aby se o mě staral a ochraňoval mne, a také Mu chci dovolit, aby On byl tím, kdo bez mého zasahování bude přesvědčovat lidi o tom, jestli je pravda to, co hlásáme nebo ne.

Vím, že tímto evangeliem děláme problémy nepříteli, i když ono teprve zazáří. Toto evangelium, právě toto, které hlásáme, a které je nazváno Kristus v nás, bude zářit až do konce a zachrání mnohé duše a tehdy přijde Kristus.